

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

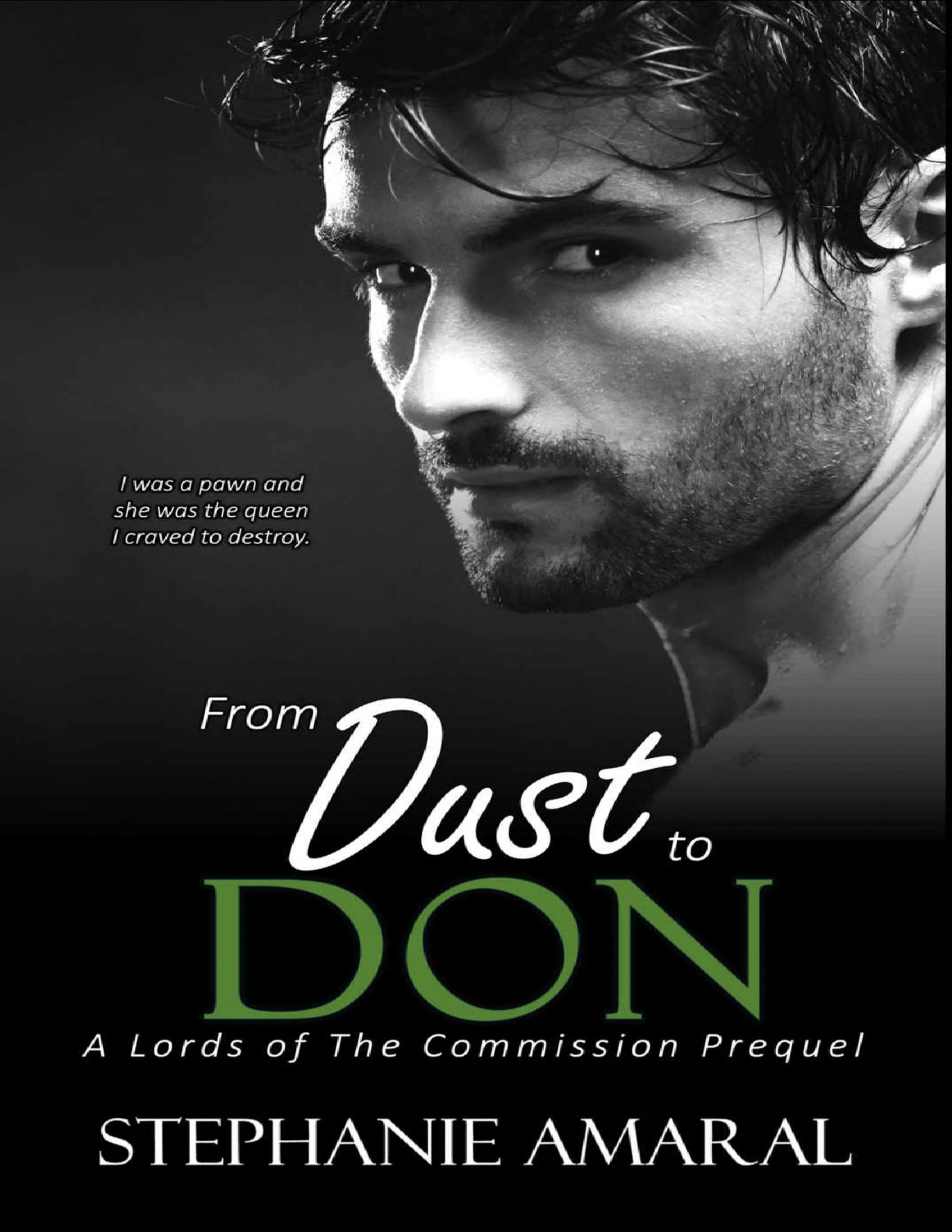
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*I was a pawn and
she was the queen
I craved to destroy.*

From *Dust* *to*

DON

A Lords of The Commission Prequel

STEPHANIE AMARAL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tozdan Don'a Stephanie

Amaral

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2023 Stephanie Amaral

YASAL NOT

Tozdan Don'a, Stephanie Amaral

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Telif Hakkı© 2023 Stephanie Amaral Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için, adres:

stephanieamaral.author@gmail.com

İlk ciltsiz baskı 2024 Kitap tasarımı

Stephanie Amaral Düzenleme:

Michele Mencer

www.stephanie-amaral.com

OceanofPDF.com

Kendimi toparlamamı bekleyen herkese. Bu sizin için.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Sırada ne var?](#)

[Bu Yazarın Kitapları](#)

[Daha fazlasını bilmek
ister misiniz?](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 1

Giancarlo

Gün ışığında çok güzeldi.

Ama lanet olsun, gecenin gölgeleri ona karanlığın muhteşem ışıltısını veriyordu.

Bunu, kişiliğine uymayan bir teslimiyet ve naiflik örtüsü altında gizlese bile, zaman zaman yakaladım.

Yine de aldatmacadan yapılmıştı. Sahteydi ve babasının Battaglia tahtının potansiyel varisleri olarak görüştüğü mafyatik Dons'ların arzularını cezbetmek için tasarlanmıştı. Çünkü onların görmesine izin verdiği ışık ve saflıktan çok daha fazlasıydı.

Küçük ve kontrollü gülümsemelerden çok daha fazlası. Sessiz ve kayıtsız hanımefendiden çok daha fazlası.

Zengin ve güçlü erkekler normalde müstakbel eşlerinde itaatkârlık arasa da, bir ateş parıltısı çok daha cazipti. Tıpkı bir dövüş gibi, bu adamlar meydan okumayı pervane gibi çekici bulurlardı. Onun ruhunu kırmaktan ve onu olmaya zorlayacakları uysal bir şebboydan sıkılmaktan zevk alırlardı.

Elena Battaglia da bunu biliyordu ve saflığından arta kalanları koparmaya gelen bu sülükler için alevinin görünmez olmasını sağladı.

Elena, Don Battaglia'nın tek çocuğuydu. Ve bu suç ve güç dünyasında, aygırı olmayan bir ev, taburu olmayan bir ev demekti.

Don Battaglia'nın mirasının kendisiyle birlikte ölmesine izin vermesine kesinlikle imkân yoktu. Soyunun mafya kraliyetinde kalmasını sağlamanın tek bir yolu vardı - onu en uygun adayla evlendirmek. Beş İlçenin başındaki yerini alabilecek en yetenekli kişiyle.

Haftalardır, ülkenin dört bir yanından mafyatik erkeklerin bir eş ve *Cosa Nostra*'da önemli bir mevki için alışveriş yapmaya geldiği bu toplantıları düzenliyordu.

Don Armando Battaglia, Elena'yı orada durup seyretmeye zorlamış, tüm gün boyunca takınmak zorunda kaldığı heykel gibi pozdan dizleri titrediği halde ona asla oturacak bir yer vermemişti. Eğer bir dükkândaki manken gibi durmuyorsa, kendisini kanlı elmaslar ve kokainle takas etmekten bahseden adamlara sığır gibi hizmet etmek zorunda bırakılmıştı. En azından sokaktaki söylentilere göre para birimi buydu.

Don Battaglia'nın neden daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu anlayamıyordum. Gösteriş yapacak ve etrafa saçacak çok şeyi vardı.

Bende ikisi de yoktu. Aslında verecek değerli hiçbir şeyim yoktu. Kendini söndürmeden olabildiğince sert bir şekilde çökmüş ve yanmış bir *ailenin* sadece bir askeriydim.

Uzun bir aday kuyruğu vardı ama sadece bir kişi sürekli geri çağırılıyordu. Don Renato Bartolini.

Görünüşe göre Don Battaglia çoktan o adi herifi tercih etmişti.

"Daha ne kadar ? İstihbaratımızı aldık bile.

Hadi gidelim."

Dürbünü gözlerimden çektim ve Toni'yi tepeden tırnağa incelemek için döndüm, acelesi kanımı kaynatıyordu.

"Bugün ölmek için acelen mi var, Toni? Çünkü beni bir kez daha acele ettirirsen, yemin ederim kafana bir kurşun sıkarım."

"Carlo, hadi ama. Gece çoktan çöktü ve sen öğle yemeğinden beri ona bakıyorsun. Ne faydası var ki? Dışarısı buz gibi. Her zaman yarın var."

Toni haklıydı. Faydası yoktu elbette. Babasının prensesi için uygun gördüğü yüksek rütbeli *kaptanlarla* asla rekabet edemezdim.

Düşman olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile. En nefret ettikleri *ailenin* düşük rütbeli bir askeriydim. İşte tam da bu yüzden buradaydım, çalıların arasına gömülmüş, onların her hareketini gözetliyordum.

Ailemizin reisi Don Moretti, arzuladığı yeri kimin almaya geldiğini bilmek istiyordu. Beş ilçe bizim olmuştu ama Don Battaglia bizi Bronx'un bir köşesine iterek onu parmaklarımızın arasından çekip almıştı ve şimdi onu geri alma zamanıydı. Bilgi gücü ve Battaglia'yı yakalayıp ondan istihbarat almaktan öte, bilginin mümkün olduğunca taze ve doğru olduğundan emin olmak istiyorduk.

İşte buradaydım.

Gönüllü olmam ikiz kardeşimin sinirlerini bozuyordu çünkü büyüme potansiyeli görmediği bir görevde benimle birlikte sıkışıp kalmıştı.

Toni her zaman daha fazlasına aç biriydi. Hırsı lanet olası bir kanyon kadar büyüktü ve bu hiçbir yere varmayan önemsiz bir işti.

Ama beni ona götürdü. Elena Battaglia.

"Ben gidiyorum," diye uyardı Toni, dikenli çalıktan dikkat etmeden kalktı, sanki hiçbir yanlış yapmamış gibi kıyafetlerini fırçaladı, oysa gerçekte bütün öğleden sonra düşman sahasında yatıyor, umutsuzca ortadan kaldırmak istediğimiz mafya ailesini gözetliyordu.

"Neden aile arması olan lanet bir bayrak sallayıp ikimizi de öldürtmüyorsun?" Onu tekrar çalıklara gömecek kadar kuvvetle ceketini çekmeden önce söyledim.

"Seni lanet olası pislik," diye homurdandı Toni, arkasından uzun bir İtalyanca küfür dizisi geldi, ama ben daha çok elimdeki işe geri dönmekle meşguldüm.

Tekrar Battaglia malikânesine odaklandığımda, Elena artık orada değildi. Ne Don Battaglia ne de Don Bartolini vardı.

"Siktir," diye tısladım. "Odadan çıktılar ve şimdi senin yüzünden onları bulamıyorum. Siktiğimin moronu."

"Bulacağınız tek şey sizi içine attığımız hendeğin dibi olacak. Arkanı dön, Moretti pisliği." Arkamızdan bir ses gürledi, bir silahın ucu kafatasımın arkasını ısıırıyordu.

Orada hareketsiz yatan Toni'ye bakmaya cesaret ettim, gözlerindeki o çılgın bakış yüzümde bir gülümsemeye yol açtı. İçimizdeki kana susamışlığı biraz olsun dindirmenin zamanı gelmişti. Gözlemlemeye gelmiştik ama bir fırsatın harekete geçmeden geçip gitmesine izin veremezdik.

Bir Battaglia'yı öldürmek için *her zaman* iyi bir gündü.

"Arkanı dön." Adam bağırdı, dudaklarım şimdi tam bir gülümsemeye dönüştü. "Patron seni canlı istiyor, ama zarar görmemiş olmanla ilgili bir şey söylemedi. O yüzden sabrım tükenmeden acele et."

"*Nel sangue siamo nati.*" *Kanla doğarız.* Dedim, kardeşimin gözleri sanki Noel sabahı iki gün erken gelmiş gibi parlıyordu. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu.

"*Nel sangue moriremo.*" *Kan içinde ölürüz.* Toni sözlerini bitirdi ve gözünü bile kırpmadan bacağını herifin ayaklarının altına soktu. Battaglia askeri bir gümbürtüyle yere düştü, başı yerden sekti. Daha önce

ne olduğunu anlayabiliyordu, onun üstündeydim, boğazına bir bıçak dayamıştım ve o lanet yemini yerine getirmeye çalışıyordum.

Gerçekten de kanlar içinde öldü. Kendi kanı vücudunun etrafında birikti ve yere zehir saçtı.

"Gül fidanı şimdi ölecek, farkında mısın?" Toni alay ederek eve dönüp bakmamı sağladı.

Çalıların arasına geri daldım, dürbünle aceleyle etrafı taradım ve sonunda girişteki iki adamı buldum. Her zamanki gibi yalnız olduklarını görünce ciğerlerim rahat bir nefes aldı. Elena yatak odasının güvenliğine geri dönmüştü. Bu gece hiçbir şey halledilmemişti ve çarpan kalbim bu düşünceyle yatıştı.

"Onlar sadece gül değil, seni embesil. Onlar Juliet gülleri, senin beynindeki nöronlar kadar nadirler." Bu noktaya geri dönmek için bir bahane bulmaya çalıştığını bilerek uyardım.

"Çok şirin. Juliet gülleri. Sakın bana Romeo olduğunu ve kadının için ölmeye hazır olduğunu söyleme?"

"Ölmek mi? Hayır kardeşim. Onun için savaşa girmeye hazırım. Babasının onu vermesine izin vermeden önce bu lanet şehri yakıp yıkacağım."

Zengin malikânenin ön cephesini taradım, sonunda bana izlemekten en çok zevk aldığım pencereyi buldum ve Elena'nın elinde bana bakan bir dürbün olduğunu fark ettim.

Hay sikeyim. Beni görebiliyor mu?

Bakışlarının akıl sağlığımda bir delik açtığına aldırmadan lanet olası gezegendeki en güzel kadına bakarken omurgamdan aşağı bir ürperti aktı, içimde bir şeyler uyandı. Tam o anda bir karar verdim ve ihtiyacım olan tek şey bir plandı.

"Delirdin mi sen?" Toni azarladı, beni şaka yaptığımı düşünmeyecek kadar iyi tanıyordu.

"Onun için mi? Bana ihtiyacı olan her şeyim."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Giancarlo

Takip ediliyordum. Üç blok öteden hissetmişim ama ne zaman gizlice bakmaya cesaret etsem, takipçim gölgelerin arasına saklanıyordu.

Kırmızı çizgiyi geçmişim - bizim bölgemizi Battaglia'nınkinden ayıran demiryolu - ve yine de herif takip etmeyi ihmal etmedi. İtiraf etmeliyim ki ya çelik gibi taşakları vardı ya da en ufak bir tereddüt göstermeden düşman sahasına girecek kadar aptaldı.

Gül çalisından ayrıldıktan sonra bir ya da yirmi içkiye ihtiyacım vardı, bu yüzden barlarımızdan birine gidiyordum. Ama şimdi, şartlar gereği, müessesenin arka sokağına giden farklı bir yol izledim.

Karanlık, dar sokağın köşesini dönerken vücudumu tuğla duvara yasladım, en son hayranımı şaşırtmaya ve köşeyi döner dönmez ona saldırmaya hazırdım. Silahım avucumun içindeydi, diğer elimde ise bir bıçak tutuyordum.

Nefesimi susturdum, kalbimi neredeyse duracak kadar sakinleştirdim. Samanlıkta iğne ararken bile duyabilirdim ama yine de önemli olan seslere odaklanmak için gözlerimi kapattım. Ayak sesleri yankılanarak yaklaştı, sanki beni kaybetmekten korkuyormuş gibi acele ediyordu. Beni kendi alanıma kadar takip etmeye cüret eden o aptal herifin maskesini düşürmeye her zamanki gibi hazırdım.

Beş ayak.

Üç.

Bir.

O keskin sola döner dönmez üzerine çıktım, vücudunu duvara yapıştırdım, bıçağım boynunu ısırırken silahım karnına yerleşti.

Keskin bir soluk beni gafil avladı. Tiz ve titrekti, korku ve şokla sırlıslıkla olmuştu. Kör bıçağımın gücü onu yerinde tutmasaydı tam bir çığlık olabilirdi.

Bu adam değildi.

Pelerininin kapüşonunu geri çektim ve ciğerlerimdeki nefesi keskin bir silah gibi kesen yeşim gözlerle karşılaştım. Şok olma sırası bendeydi.

Elena Battaglia bana şaşkınlıkla baktı, ancak duruşunu düzeltmesi ve o çekici yeşil havuzlarda yüzdüğünü gördüğüm belirsizliği geri alması sadece bir saniye sürdü.

"Evden biraz uzakta değil misin? Neden beni takip ediyorsun?" Doğrudan yüzüne homurdandım, bana tam olarak ne yaptığını ona göstermek istemiyordum. Aylardır otuz bir çektiğim kadına bu kadar yakın olmak, sikimin kalkmasını engellemek için yanağımı ısırmama neden oldu.

"Ben sadece iyiliğinin karşılığını veriyorum." O da karşılık verdi. Onu yakaladığımda vücudunda dolaşan korku tamamen yok olmuştu. Sadece onda tanıdığım o karanlık perde parlıyordu ve lanet olsun, yakından daha da çekiciydi.

"Seni hiç takip etmedim."

"Haklısınız, *Signore*." Başlık dilinden ipeksi bir ok gibi yuvarlanıyor ve beni tam kasıklarımdan vuruyordu. "Benim hatam. Beni uzaktan izlemekle yetiniyorsun."

Soru sorarcasına ona baktım. Nasıl bilebilirdi ki? Düşüncelerim yüzümün her yerine yazılmış gibiydi ve Elena hemen açıklığa kavuşturdu.

"Güneş Battaglia malikânesinin arkasından batıyor ve ufkun yarısına geldiğinde dürbününün camları bir meşale gibi parlıyor. Siz mafya adamlarının izinizi kaybettirmekte daha başarılı olduğunuzu sanıyordum."

Denesem bile sikimin seğirmesini engelleyemezdim. Lanet olsun, bu kadın saf mükemmellik. Ona sahip olmak varken kim lanet olası bir duvar çiçeğini arzulayabilir ki? Varis olsun olmasın, her gün onu seçerdim.

"Anlayışlı küçük bir , değil mi?"

"Ülkedeki en tehlikeli adamların arasında büyüdüm. Bir iki şey öğrenmem kaçınılmazdı." Sanki zekâsı sıra dışı bir şeymiş gibi davranıyordu.

"Lafı açılmışken, Sevgili Babacığım Moretti bölgesinde olduğunu biliyor mu, *Fiore mio*?" *Çiçeğim benim*. Silahımın ucuyla yanağını okşadım, gözleri irileşirken boğazı kuru bir yudumla doldu. Ama bu korku değildi.

"Moretti bölgesi mi?"

"Evet, *Piccola*. Sakın bana kırmızıya boyanmış rayları görmediğini söyleme." ". Ama ben babamın beş ilçenin sahibi olduğunu sanıyordum." Yapamadı.

aksini biliyordu. Elbette Don Battaglia yedi düvele New York'un kendisine ait olduğunu haykıracak ve tüm gücüyle ele geçirmeye çalıştığı toprakların bir kısmında hala sağlam durduğumuzu kasıtlı olarak atlayacaktı.

"Baban pek çok şeye sahip olabilir ama şu anda düşman bölgesindesin Prenses ve burada bulunan her şey bizimdir."

Bakışları benimkilere dikilmişti ve her nasılsa bedenim onunkilere doğru süzülerek aramızda hiç boşluk bırakmamıştı. Elena tereddüt etmedi. Gözünü bile kırpmadı.

"Buraya ne için geldin?" Bu sözlerin arkasına hiçbir anlam yüklemeyen sordum çünkü neden geldiği umurumda bile değildi. Önemli olan tek şey onun burada olmasıydı.

"Kim olduğunu bilmek istedim."

Yüz ifadesini inceledim, dişlerinin arasına sıkıştırdığı dudakları, o dudakları her zamankinden daha çok arzulamama neden oldu.

"Yalancı. Neden buradasın Elena?"

Bıçağımın boynundan aşağı kaymasına izin verdim, pelerininini sabitleyen ipi kestim ve yere düşmesine izin verdim. Yüzümü kaplayan sinsî sırıtış, pantolonumun içinde neler olup bittiğinin utangaç bir ifadesiydi. Göğüsleri neredeyse dekoltesinden taşıyordu. Hızlı nefes alışları, dikkatli bakışlarım altında yükselip alçalmalarına neden oluyordu.

Kahretsin, ben gidiciydim. Buraya ne için geldiyse isteyebilirdi ve ben de gözümü bile kırpmadan ona verebilirdim.

"*Perfezione*." Birden kuruyan dudaklarımı yalayarak tısladım. Ama sonra boynundaki altın zinciri fark ettim, o sulu tümseklerin arasına sıkışmıştı ve damarlarımda farklı bir ateş yandı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarımı göğüslerinin arasına soktum ve saklandığı yerde ısınan kolyeyi çıkardım. Elena bu saldırı karşısında nefesini tuttu ama beni caydırmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Ön tarafına Bartolini'nin aile armasını işlenmiş bir mühür yüzük.

Bu onun işaretiydi. Dünyaya onun kendisinin olduğunu söyleme şekli. "Bu da ne böyle?"

Bunu nasıl kaçırmış olabilirim? Nasıl mı?

"Babam bugün kocamı seçti." Sanki bu dünyanın sonu değilmiş gibi basitçe ifade etti.

Bir adım geri attım ama Elena onu kafeslediğim yerden hiç kıpırdamadı. Sanki onu hazır değilmiş gibi görünüyordu. Ve sonra kafama dank etti.

"Bunu durdurmak için geldin. Burada bir çıkış yolu arıyorsunuz."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, ağzı içinde hapsolmuş gerçeğe kapalıydı. Bugün kesinlikle beni ilk kez görmüyordu. Bugün sadece orada olduğumu bildiğini bana gösterdiği gündü.

Zeki kız.

"Yarın geri dönmenin bir faydası olmayacağını söylemek için buradayım. Düşün sabah. Sen oraya vardığında ben evlenmiş olacağım ve sen de aylardır beklediğin bilgiyi vermediğin için asılacaksın."

Lanet olsun. Bu nasıl olabilir?

"Muhafızı sen gönderdin. O Bartolini denen herifin seni bir keçi gibi işaretlediğini görmeyeyim diye gönderdin." Bu öğleden sonra olan her şeyi canlandırarak söyledim. Benimle oynamıştı. Cazibesiyle beni gafil avlamıştı.

"Ben yaptım." İtiraf etti, nasıl bir karmaşaya dönüştüğümün keyfini çıkarıyordu. "Ve bir daha geri dönmedi."

"Eğer kalbini rahatlatacaksa sana onu nereye gömdüğümüzü gösterebilirim." Isırarak karşılık verdim, sakinliği sinir bozucu bir şekilde ileri geri yürürken her gözeneğimden öfke fışkırıyordu.

"Olmayacak. O sadık değildi ve ben onu tam olarak nereye gönderdiğimi biliyordum." "Kesin bir ölüm." İkimiz de aynı söyledik, bu da beni izler.

Gülümsedi ve ben ondan yayılan karanlıkla karışık ışığa dayanamadım. Bir adımda onu tekrar kafesliyordum ve o daha konuşmadan dudaklarımı dudaklarına yapıştırarak şeytani beynine boyun eğdim.

Elena ağzımın içinde inledi ve dilimin aylardır bastırılmış şehvetle onunkini ele geçirmesine izin verdi. Parmaklarını saçlarıma gömdü ve öpüşmemiz vahşileştikçe saçlarıma çekti. Benim onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyor muydu? Ne kadar zamandır?

Daha önce büyülenmişsem bile, şimdi gidiciydim. Ne kraliçe ama!

"Kocan seni şimdi görse ne derdi?" Öpücükler arasında homurdandım, kıskançlık göğsümün tam ortasına bir hedef tahtası gibi saplanmıştı.

"O sadece yarın benim kocam olacak."

"Sanki öyle," diye homurdandım, onu daha sert öptüm, konuşacak kadar geri çekilmeden önce onu tüketmek için elimden geleni yaptım, dudaklarım hala onunkileri sıyrıyordu. "Moretti'nin bölgesindesin, *Fiore mio*. Geri dönmene asla izin vermeyeceğim."

Elena beni geri itti, şişmiş dudaklarıyla ağzı bir ölüm tuzağı gibi görünüyordu. "Bahçemdeki yabancıya veda etmeye geldim."

"Yabancı veda etmeye hazır değil. Ve ne zaman gidebileceğini söyleyen benim."

"Bunu yapamazsın. Babam gelip beni alır ve sen içindeyken şehri ateşe verir."

Plan yapacak vaktim yoktu. Bu gece vardı ve bu yeterli olacaktı. Silahımı ona doğrulttum, daha dik durmasını izledim, ani hareketim karşısında şaşırılmış bir halde nefesi göğsünde düğümlendi.

"Baban sadece kendisine ait olan şey için gelebilir ve biz bunu değiştirmek üzereyiz. Gelin. Babana Battaglia tahtına bir varis verelim ve bu süreçte onu mahvedelim. Pekâlâ, evleniyorsun." Bir adım öne çıktım, silahımı dolgun göğüslerinin arasına soktum ve ölümünü doğrudan beynine fısıldamak için dudaklarımı kulağına yerleştirdim. "Düşmanla evleniyorsun Prenses ve onunla bu gece evleniyorsun."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

Elena

Bugüne kadar bir silahın namlusuna hiç bakmamıştım. Yine de her nasılsa, beni silah zoruyla tutarken vücudumda dolaşan şey korku değildi.

Kalçalarımın arasında garip bir ıslaklık birikti, beni onları birbirine kenetlemeye itti, oraya dokunulmasına yabancı bir ihtiyaç hissettim. Belki de bu yüzden beni arkasından çekerken ona karşı koyamadım, sıkı eli bileğimi bir mengene gibi sardı.

"Dur, canımı yakıyorsun." Çığlık atabilirdim ama bunun yerine sesimi alçalttım, sıkılmış dişlerimin arasından fısıldadım. Karşılık vermek istiyordum ama aynı zamanda onun beni tartaklaması heyecan verici olmaktan başka bir şey değildi. Çelişki içinde olduğumu söylemek hafif kalırdı.

Bir bunun delilik olduğunu biliyordu, diğer yanım ise beni hangi yola götürürse götürsün gitmeye hazırdı.

"Numara , Prenses. O kadar kırılgan olmadığınızı biliyorum. Ayrıca, eğer bir çürük bırakırsa dünyanın sonu değil. Zaten üzerinizde izimi görmeye aldirmayacağım." Dedi, yüzünde yarım bir sırıtış vardı ama aceleyle gittiği yere doğru yürüyüşünü hiç durdurmadı.

Yine de haklıydı.

Aptalca, buraya bu evlilikten bir çıkış yolu aramaya gelmiştim. Bir mafya prensesi için ölüm kadar kesin olduğunu bildiğim bir kaderden kaçış.

Bunu nasıl başaracağımı düşünmem ise bambaşka bir hikâyeydi. Gecenin bir yarısı kim bilir kaç sokak aşağıya düşmandan daha az olmayan biri tarafından sürüklenmek kesinlikle bu değildi.

Bana kur yapan erkeklerin geçit töreni başladığından beri, aylardır bizi gözetliyordu. Aramızda bir bağ olduğunu hissediyordum. Tehlikeyi avucunun içi gibi bildiğini sanan korunaklı bir kızın hayalleri.

Onu ilk gördüğümde kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Yaklaşan tehlike vücudumda bir adrenalin patlaması yaratmıştı. Bu heyecanın daha fazlasını arzuluyordum ve onu orada gördüğüm her gün, ihtiyacım olan o düzeltmeden biraz daha aldım.

Babamın adamlarından hiçbirisi onların varlığını fark etmemişti. Ve bunun için kendimi özel hissediyordum. Orada olduğunu biliyordum ve ertesi gün hatasız geleceğinden emindim. Sanki en başta Juliet gülleri çalılarının arasında saklanmasına neden olan istihbarattan çok benim için gelmişti.

Babam her zaman ve toplantılarının çoğuna kulak misafiri olmama rağmen hiçbirine katılmama izin vermemişti, bu yüzden bu yeni avantaj bir kenara atılamayacak kadar bağımlılık yapıcıydı.

"İşleri erkeklerle bırak." ya da "Sen benim prensesimsin. En değerli varlığımsın. Seni hayatım pahasına koruyacağım, Tesoro." Kırılgan ayağımı peluş ve şeker kaplı olmayan herhangi bir şeye her basmaya çalıştığımda bana söylerdi.

Cosa Nostra asla bir kadının erkeklerin arasında oturmasına izin vermez. Bizim değerimiz güzel yüzlerimizde ve tercihen erkek türünden sağlıklı bebekler doğurma yeteneğimizde yatar.

Benimle evlenmek istediklerini söyleyen her *kaptan* bunun da ötesini gördü. Akbabalar gibi altın vurma fırsatı görüyorlardı. Babamın konumu, bağlantıları, imparatorluğu, hepsi birçokları tarafından arzulanırken, hiçbirisi kendileri için savaşmaya cesaret edemiyordu. Bu yüzden hepsinden nefret ettim.

Hiçbiri beni *ben* olduğum için istemedi. Beraberimde getirdiğim şey için istediler. Yeraltı dünyasında yüksek bir yer, insanın bir ömür boyu harcayabileceğinden daha fazla lanet parayla tatlandırılmış.

Bu yüzden, beni sahiplenmeyi başaran adama küfrederken bu yabancının göğsündeki öfke gümbürtüsünü duymak içimin derinliklerinde bir ateş yaktı.

"Adımına dikkat et." Dedi ve beni düşüncelerimden kopardı.

Önüme baktım, gözlerim önümdeki merdivenleri hızla tırmanırken eski bir taş binaya takıldı.

Bir kilise. Lanet bir kilise!

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sana söylediğim gibi. Evleniyoruz, *Fiore mio*."

"Hem de nasıl." Elimi çektim ve merdivenlerden aşağı inmeden önce kendimi onun elinden kurtardım.

Cezamdan kaçmak için gelmiştim, cellatları değiştirmek için değil.

Adımlarım onunkiler için çok yavaş ve küçüktü ve daha fazla uzaklaşmadan beni ayaklarımın altından çekip omzunun üzerinden fırlattı.

"Sormuyordum Elena. Bu gece evleniyoruz. Bunun için gelmedin mi? Yeni kocandan kaçmak için? bu, bebeğim. İşte böyle.

sen tamir et."

"Deli misin sen? Beni yere bırak." Elimden geldiğince sert bir şekilde çırpındım, kapalı yumruklarımı sırtına vurdum ve gücümle ayaklarımı tekmeledim. Bunların hiçbirisi onu etkilememiş gibiydi. Sanki hissetmiyordu bile. Kasları, benim dayanıksız yumruklarımın onu incitemeyeceği kadar yoğundu.

"Artık benimsin, Elena." Kilisenin büyük ahşap kapılarını açmadan hemen önce, vurgulamak için kışıma şaplak attı ve bu süreçte beni şok etti.

Ayaklarımı yere koydu ve içimdeki ateşi kontrolsüz alevlere dönüştüren bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Daha önce hiç hissetmediğim başka bir şey.

Sanki birkaç dakika içinde bu adam benim ilklerimden bir demet talep ediyordu.

"Bir yabancıyla evlenmeyeceğim." Tanrı'nın evine biraz saygı göstermeye çalışarak fısıltıyla bağırdım. "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Giancarlo Moretti." Elini sıkmam için uzatarak cevap verdi, dudaklarında şeytani ve sinsi bir gülümseme yayılıyordu.

Önce ona, sonra da eline baktım ve bakışlarımı kışa benzeyen o iri gözlere çevirdim. Küçümseyerek elimi tuttu ve ben onu selamlamak için bir hareket yapmayınca elimi sıktı.

"Artık şu işi bitirebilir miyiz?"

Cevabımı beklemedi. Eli tekrar bileğimdeydi, beni koridordan aşağı sürüklüyordu, sadece mihrapta durdu.

Genç bir rahip yan kapıdan girerek doğruca bize doğru geliyordu ve ben rahat bir nefes aldım. Bunun olmasına izin vermesine kesinlikle imkân yoktu.

"Peder Julio." Giancarlo selam verdi, "Bizi evlendirmenizi istiyorum."

Rahip ona baktı, benim yüzümden Giancarlo'nun yüzüne bakarken kaşları şaşkınlıkla . Yüzündeki endişeli ifade bana

Beni kesinlikle tanıdı.

"Bu akıllıca mı? Don Moretti biliyor mu?"

Hay sikeyim! Rahip onlardan biri.

"Don Moretti'nin ne düşündüğü umurumda değil. Ya bu gece onunla evleneceğim ya da yarın onu babasına geri götüreceğim, bebeğimi içine yeni yerleştirmiş olarak, onun rızası olsun ya da olmasın. Ne olacak peder?"

Peder Julio başparmağını alnından kalbine, sonra omzundan omzuna götürdü ve dinlenmeden önce haç işaretini birkaç kez tekrarladı

elini dudaklarına götürüp öptü.

"Bu doğru değil, Carlo. Uygun kıyafet içinde değil ve zamanı da değil-"

Giancarlo burnundan soluyarak öfkesini dışarı atmaya çalıştı ve sunağın önündeki masaya doğru iki büyük adım attı. Bir eliyle yüzeydeki şeffaf, beyaz örtüyü çekerken diğer eliyle sunu kâsesinin içindekileri yere döktü ve her ikisiyle de bana döndü. Beyaz kumaşı başımın ve yüzümün üzerinden geçirdi ve kâseyi yüz hatlarımı bir peçe gibi örterek üstüne yerleştirdi.

Bu aşağılanma kanımı kaynattı, yanaklarımı ihanet ve saf tiksintiden oluşan bir sıcaklıkla boyadı. Bu ne cüret?

"Bu her şeyi düzeltecek mi?" Homurdandı, elimi eline aldı ve gözlerimin içine baktı. "Gel baba. Bütün gece bekleyemem."

"Peki ya yüzükler?"

"Onları yarın alacağız. ."

"Giancarlo," dedim bir uyarı, bir yalvarış, karşımda duran adam üzerinde kesinlikle hiçbir etkisi olmayan bir şeyle.

"Seni kilisede *ikna* etmek zorunda bırakma beni Prens." Parmaklarımı daha sıkı sıkarak, sözlerinin altındaki tehdidi hem bana hem de Peder Julio'ya gösterdi. "İkna yöntemlerimi her yerde kullanabilirim."

Benim küçük bir baş sallamamla rahip töreni başlattı ve ben daha önce hiç bu kadar büyük boyutta yaşamadığım bir duyguya kapıldım - nefrete. Öfkem tüm zaman boyunca onunkine sabitlenmişti ve yüzündeki yakışıklı, muzaffer sırıtış bile beni daha az öfkeli hissettirmedi.

Onun çözüm olduğunu nasıl düşünebilirdim? Daha önce sahip olduğumdan çok daha büyük bir problemdi. Babam beni öldürecekti.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Şimdi gelini öpebilirsiniz." Peder Julio sözlerini bitirdi. Giancarlo derme çatma duvağa uzandı ve beni öpmek için eğilmeden önce duvağı yüzümden kaldırdı.

"Babam sana hiçbir şey vermeyecek." Gıcırdayan dişlerimin arasından havladım, onu yarı yolda durdurdum, öfkem bu kelimelerin her birini ıslatıyordu. "Bu numaranın sana onun konumunu, statüsünü kazandıracağını sanıyorsan çok yanılıyorsun."

"Statü hakkında kim bir şey söyledi ki? Baban, mafyadaki konumu, parası ve hükmettiği her şey için cehenneme gidebilir.

Tek umursadığım. İstedğim şey," diye yaklaştı, aramızdaki hava o kadar yoğundu ki nefes alamıyordum, "*Sensin*. Ve artık benimsin, Prenses. Sonsuza kadar."

Bununla birlikte, birlikteliğimizi bir öpücükle ve dökülmek için yarını bekleyecek kanla mühürledi.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Giancarlo

"Yarın sabah. Sakın unutma. Ve Bay Marcel'e yüzüklerin parasını faiziyle ödeyeceğimi söyle." On yaşında bir çocuk olan ve Made Man olma hayalleriyle yanıp tutuşan Pipo'yu, önümüze koyduğumuz her işi yapmaya teşvik ettim.

Yarın benim ve güzel karım için bir çift alyansla geri dönecek ve biz rayların üzerinden geri dönüp Battaglia malikanesine girerek evliliğimizin haberiyle orayı yerle bir edecektik.

Eşim.

Bu kelime Elena'nın görüntüsüyle birleşince sikim canlandı. Yine de, Peder Julio töreni başlattığından beri yüzüne sabitlenmiş olan kaşlarına bakılırsa, yakın zamanda ona dokunmayacaktım. On metrelik bir sopayla bile.

Dairemin içinde beni bekliyordu. Eğer biri bana bu sabah Elena Battaglia'nın yatağında oturacağını söyleseydi, yüzüne güler ve sonra da onu yumrukladım.

Ama ne yazık ki, oradaydı.

Ben içeri girer girmez ayağa kalktı, yüz ifadesinden ben aşağıdayken kendi kendine yaptığı konuşmanın ruh halini daha da kötüleştirdiğini anladım.

Kapıyı arkamdan kapatıp takım elbisemin ceketini çıkarırken beni izledi. Sanki o yeşim gözleri kafatasımın arkasında bir delik açan ışınlara sahipti.

Yeleşimi çıkarmadan önce ceketimi kapının arkasına astım ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım, havadaki gerginliğin her saniye arttığını hissediyordum.

"Hayır, hayır, hayır. Ne halt sen?" Sonunda konuştu. "Yatmaya hazırlanıyorum. Çok geç oldu bile."

"Burada uyumayacağım. Beni hemen eve götür." Otoritesinden şüphe etmeyen bir ses tonuyla talep etti.

"Evindesin, *cara mia*. Alışkın olduğun o devasa malikâneye uzun bir yol olduğunu biliyorum ama şimdilik bu kadar yeter." Gömleğimi çıkardım.

ve onunla yüzleşmek için döndü.

Gözleri çıplak göğsümü görmek için aşağıya eğilirken, yanakları bu manzara karşısında kıpkırmızı oldu. Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. Bir an cesur ve talepkâr davranırken, ertesi an kızarıp utanıyordu.

"Seninle aynı yatakta uyumayacağım." Tekrar denedi, sesi bu sefer daha zayıf çıkıyordu, sanki kılıcını tutmak için mücadele ediyormuş gibiydi. "Eğer beni kalmaya zorluyorsan, en azından bir centilmen ol ve yere otur."

"Ben bir centilmen değilim, Karıcığım. Ayrıca, buna alışmalısın." Bir adım öne çıktım, kıcı duvara çarpana kadar geri çekilirken onu takip ettim. "Ben senin kocanım ve bu da seni ne zaman istersem alabileceğim anlamına geliyor."

Elena'nın nefesi kesildi, ağzı açık kaldı ve o kadar baştan çıkarıcıydı ki.

"Şimdi eğer bununla savaşmayı bitirdiysen, lanet olası kıyafetlerini çıkar ve yatağa gir. O lanet yüzüğü çıkar yoksa boynundan koparırım."

O lanet şeyin göğüslerinin arasında işi yoktu. Bartolini'nin göğüslerine yaklaşması söz konusu bile olamazdı. Bu fikir karşısında görüşüm bulanıklaştıkça, kıskançlık içimde çözülmesi için bir cinayet ve bol miktarda kan gerekecek bir düğüme dönüştü. Tabii ki onun.

Ondan uzaklaştım ve pantolonumu çıkarıp yataktaki yerimi almadan önce onu şok içinde neredeyse duvara yapışmış halde bıraktım. Bir süre orada durdu, düşüncelerini topluyor ya da belki de hayal ediyordu. Bakışlarındaki bir şey bana ne yapacağını bilemediğini söylüyordu.

"Bugün, Elena." Ona ısrar ettim.

"En azından arkana dön de biraz yalnız kalabileyim."

"Daha önce de çıplak kadınlar gördüm. Saklanmana gerek yok."

"Eminim görmüşsündür. Ama sen *beni* hiç çıplak görmedin ve ben de bir erkeğin beni soyunurken izlemesini hiç istemedim. Bu yüzden, lütfen bana izin verir misin?" Onu çıplak gören ilk kişi olmak göğsümün gururla dolmasına neden oldu.

Elbette Elena korunaklı küçük bir mafya prensesiydi. Babası onun saf, el değmemiş ve muhtemelen seks hakkındaki en temel kavramlardan bile habersiz olduğundan emin olurdu.

Bu onu çok daha cazip hale getirdi.

Ellerimi başımın arkasına koydum ve Elena'nın az önce beynime kazıdığı masumiyet resminin tadını çıkararak gözlerimi kapatıp öylece uzandım. O bir düşmanın kızıydı ve benim saplantımdı. Onu bozmak büyük ve çifte zevk verecekti.

Zihnindeki fanteziyi tamamlayamadan, Elena yataktaki yerini alırken yatağın eğildiğini hissettim. Küçük, kırılgan bedeni, yukarı çekip çenesinin altına sıkıştırdığı yorganın altında titriyordu.

Üşüyor muydu yoksa korkuyor muydu emin değildim ama ikisini de düzeltebilirdim, bu yüzden ikincisinden başladım. "Seni hiçbir şey yapmaya zorlamayacağım Elena."

"Beni seninle evlenmeye zorladın."

"O farklıydı." Ses tonum, benden başka biriyle evleneceği düşüncesiyle ölümcül bir hal aldı. "Seni başkasının almasına izin veremezdim. Ayrıca, Bartolini denen o pislikle evlenmeyi gerçekten tercih eder miydin?"

"Bu tercihle ilgili değil. Bir seçeneğim olmasını tercih ama her halükarda olmadı."

"Soruma cevap vermedin," diye homurdandım kulağına doğru, bedenimin onunkine değmemesi için elimden geldiğince çabalıyordum. "Onu tercih eder miydin?"

Kahretsin, cevabı bilmek istemiyordum.

Elena tekrar titredi, tüm yatak onun vücudunun ritmine göre sallanırken o sessizliğini korudu ve bana cevap vermedi.

Onu tercih etti.

"Başka bir battaniyeniz var mı?" Kekeledi, dişleri her kelimede takırdıyordu.

"Hayır. Ama sıcakladım. İstersen yaklaşabilirsin. Seni ısıtırım." Sesimi mümkün olduğunca pasif tutmaya çalıştım, bu son farkındalığın beni ele geçirmesine izin vermedim. Arkasına baktı, gözleri benimkinden sinsi bir niyet arıyordu ve onu benim yapmak için can atıyor olsam da, gerçekten sadece teselli sunuyordum. "Seni zorlamayacağımı söyledim. Ben sözümün eriyim Elena."

Bir saniye düşündükten sonra şiddetli bir ürperti daha onu tepeden tırnağa sarstı. Hemen geri çekildi ve tüm vücudunu benimkine yasladı, soğuk teni öfkeli ateşimin üzerinde sakinleştirici bir merhem gibi hissettirdi.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmek istedim. Avuçlarımı kollarında gezdirmek. Onu göğsümde sıkmak ve asla bırakmamak.

Onun enfes kokusunu içime çekerken gözlerim daldı ve ben daha karşı koyamadan Elena tam ereksiyonumu hissedince sıçradı. Bana doğru baktı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Özür dilerim. Elimde değil. Tenin, kokun, burada yatağında olman fikri."

Elena aşağı bakmaya cesaret etti ama gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda şaşkınlığı geçmemişti.

Masumdu. O kadar masumdu ki, ereksiyonun ne olduğunu bile bilmiyordu.

"Sor," dedim, o küçük kafasından neler geçtiğini duymak istiyordum.

"O senin silahın değil." Onun yerine şöyle dedi.

"Hayır, bebeğim. O benim sikim. Sana bu kadar yakın olduğum için vücudumun verdiği tepki. Arkana sokulduğumda bile bu kadar sertleşiyorum."

Sığ nefes alıyordu ve bana bakışından daha fazlasını öğrenmek istediği anlaşılıyordu.

Tek bir parmağımın kolunun derisini sıyırmasına izin verdim, yukarı ve aşağı ve sonra tekrar yukarı, geçişimde tüylerim diken diken olmadan önce.

"Bunları görüyor musun? Dokunuşuma nasıl tepki verdin? Bunu bir milyonla arp."

Kıını geriye itti, acı verici sertlikteki aletimi kı yanaklarının arasına gömdü, arzumun her santimini hissetti. Tüm gücümle kendimi tutarken kalbim göğsüme çarpıyor, neredeyse kafesinden kurtuluyordu.

Ona lanet olası bir söz vermiştim ve doğru düzgün kelimeler kullanmadan bu sözden dönecek değildim. Ama o bunu olması gerekenden daha da zorlaştırıyordu.

"Yapma bunu Elena," dedim, dudaklarım kulağına yerleşmişti. "Sen o mükemmel kıını sikime bastırmadan ellerimi kendime saklamak zaten çok zor."

Tekrar yaptı, bana sürtünürken dili seksi dudaklarını yalamak için dışarı fırladı.

"Elimde değil. Bunu hissetmek istiyorum. Bana da bir şeyler oluyor," dedi sonunda, sesi küçük ve boğuktu. "Böyle bir his var."

Sikeyim. Ben.

"Evet?"

"Bu utanç verici."

Kalalarını öne doğru ittim, aletimi ona doğru daha da ittim, dudaklarından kaçan nefesli iniltinin tadını çıkardım.

"Anlat bana. Bilmek istiyorum." etmesi için onu teşvik ettim. "İhtiyacım var... Sanki... Tanrım, bilmiyorum."

"Söyle bana, Elena."

"İslağım. Bilirsin işte... bacaklarımın arası. Ve," sertçe yutkundu, utangalığını bir kenara itip konuşmaya çalıştı. "Sanki oram ağrıyor."

"Biliyorum bebeğim. Benim de buram ağrıyor." Aletimi tekrar ona doğru ittim, eli benimkinin üzerine indi ve tırnaklarını derimin derinliklerine gömdü.

"Görmek istiyorum. Görebilir miyim?"

Siktir! Aletim daha da sertleşti, tabii bu mümkünse. Elena bana bakıyordu, gözlerindeki masumiyet içimi delip geçiyor ve beni tam kasıklarımından vuruyordu.

"Sertleşmiş sikime bakmak ister misin?" Kalçalarımı onun kıkına doğru iterek daha da sertleştirdim, neredeyse sikimi sıkıştırdım.

"Evet." Cevabı soluk soluğaydı, sanki azgın ereksiyonumun üzerine haykırılmış bir fısıltı gibiydi.

"Kahretsin, evet, bakabilirsin."

Yavaşça arkasını döndü, aşağıya bakmaya cesaret edemedi gözleri hep benimkilere kilitlendi. Battaniyeyi üzerimden attım ve ona iç çamaşırımdaki acı verici şişkinliği gösterdim. Nefes alışının hızlandığını, kalp atışlarının arttığını ve yüzünün kızardığını görebiliyordum.

Yavaşça avucumu sikime sürttüm, keşke onun eli olsaydı diye düşündüm. Ama iç çamaşırımın üzerinden sikimi avuçlarken onun bana bakması şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha erotikti.

"Senin için o kadar zor ki, çok acı verici, *Fiore mio*." Bakışları elimden yüzüme ve tekrar elime kayarken onu izledim. Yavaşça külotumu aşağı ittim ve onun seyir zevki için döl öncesi sızan parlak tacı ortaya çıkardım.

Ona kaya gibi sertleşmiş sikimi gösterdiğimde Elena nefes almayı tamamen kesti, nefesini içine çekip alt dudağını sertçe ısırmadan önce dili dudaklarını yalamak için fırladı.

"Ona... dokunabilir miyim?" Gözleri yine benimkilere dikilmişti ve ben hemen yatağın içinde eridim.

"Hepsi senin, Prenses. Ben seninim."

Elena elini göğsüme koydu ve aşağıya doğru kaymasına izin verdi, eli sikimi o kadar mükemmel bir uyumla kavramadan önce kasılmış kaslarımın her birini hissetti ki sanki onun için yapılmış gibiydi.

"Kocam." Parmakları etrafımda kapanırken fısıldadı, gözleri hala dikkatle benimkilere gömülüydü.

"Lanet olsun, Elena."

Elimi onunkinin üzerine sardım ve yavaşça aşağı yukarı pompaladım, her daha sert sıkıldığında nefesim göğsümde düğümleniyordu.

"Ateşi yatıştırmam gerekirdi, Bebeğim, ama sen onu evcilleştirmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyorsun."

"Benim kocam." Tekrar fısıldadı, bu sefer dudakları dudaklarımı sıyırırken eli koçluk yapmadan yukarı aşağı hareket etti ve ben onun içinde kayboldum. "Seni çok fena istiyorum Elena. Seni yatağa girdiğimden beri istiyorum."

gözlerim sendeydi. Yüzünün, vücudunun görüntüsü karşısında sikimi kaç kez yumrukladığımı ve kaç kez boşaldığımı bilemezsin. Baban yarın beni öldürebilir ama en azından seninle aynı yatağı paylaştığımı bilerek mutlu bir adam olarak öleceğim."

"Ne demek geldim?"

"Lanet olsun, Prenses! Masumiyetin her şeyi daha da kötüleştiriyor," diye tısladım, ona cennetin nasıl bir yer olduğunu anlatacak kişinin ben olacağım düşüncesiyle tüm bedenim canlandı. Ama doğru kelimeleri bile bulamamıştım. "Daha önce hiç bilmediğin bir mutluluk. Anlatmaya başlayamam bile."

"O zaman göster bana." Neredeyse yalvarıyordu ve ben de bu baskı karşısında neredeyse çöküyordum.

"Ne bilmiyorsunuz."

Elena tekrar döndü, elimi tuttu ve bacaklarının arasına yerleşene kadar teni boyunca, karnından aşağıya doğru sürükledi.

"Bilmiyorum. Ama bir şekilde, bana göstereceğin konusunda sana güveniyorum."

Sanki içgüdüsel olarak, parmaklarım klitorisinin üzerinde dolaşmadan önce amına sert bir çizgi çizdi. Arada iç çamaşırı olsa bile ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordum. Elena bir nefes çekti, kıcı daha da dikleşti ve onu meraklı elimle aletim arasında tutmamı sağladı.

"Bu sana istediğim gibi dokunmama izin verdiğin anlamına mı geliyor?" Evet demesi için yeterli olacağını umarak bir daire daha çizdim. Ben böyle bir şerefsizim.

"Evet. Bu kadar iyi hissettirdiği sürece."

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu sırtüstü yatırdım ve battaniyenin altına daldım, yüzüm amına sadece bir santim kadar yaklaşmıştı.

"Seni yalayacağım, *Fiore mio*," diye alay ettim, burnumu ona dayadım ve tatlı kokusunu içime çektim. "Ve seni öyle bir boşaltacağım ki, sana neyin çarptığını bile anlamayacaksın. Bana istediğini söyle." Ondan birkaç santim uzakta fısıldadım, nefesimin her kelimeyle onu izin verdim.

"Siktir, Giancarlo. Ne istersen yap ama sadece dokun bana. Artık dayanamıyorum."

Bu tam da duymak istediğim şeydi. İç çamaşırını kenara ittim, dilim kıkından klitorisine doğru düz bir şekilde ilerledi ve göğsünden en mükemmel sesleri çıkardı. Elena parmaklarını saçlarıma geçirerek saldırıma devam etmem için beni teşvik etti.

Açgözlü bir erkek gibi onun amcığıyla ziyafet çektim. Vücudunda yükselen coşku, Elena'nın zapt etmeye çalıştığı boğuk inlemelerle dışarı çıktı. Yine de her biri onu daha çok istememe neden oluyordu.

Dilimin içine dalmasına izin verdim, klitorisini tekrar kemirmeden önce bakire deliğini onunla becerdim.

"Aman Tanrım," diye inledi Elena klitorisini ağzıma alırken, düşmeye yaklaştıkça saçlarımlı sıkıca kavıyordu.

Parmaklarımdan birini yalayarak yavaşça içine ittim, dilimi klitorisine doğru hafifçe vurarak onu rahatlattım. Bir saniye eklemeyen ve yavaş itişlerle pompalamadan önce tek basamağa alışmasına izin verdim.

"Çok lezzetlisin amina koyayım," diye homurdandım ona karşı ve Elena'nın edemediği daha yüksek bir inilti kazandım. Sesine bakılırsa, çok yaklaşmıştı ve onu o güzel uçurumdan aşağı itmekten çok mutluydum. Ama karşılığında bir şeye ihtiyacım vardı. Egomun yeniden dinginliğe kavuşmasına ihtiyacım vardı. "Çok yaklaştın Prenses. Beni tercih ettiğini söyle, ben de seni boşaltayım."

Daha sert ittim, dilimle ve parmaklarımla bu amcığı becerdim, onu umutsuzca duymak istediğim şeyi söylemeye teşvik ettim.

"Aman Tanrım. Bu... oh ." Elena yüksek sesle inledi ve sonuç olarak onu daha sert becerdim.

"Söyle. Söyle bebeğim. Bu mükemmel amcığı sikmesini istediğin tek kişinin ben olduğumu söyle." Sesim ona karşı titreşirken parmaklarım acımasızdı. Elena saçlarımlı çekiyor, dilimle buluşmak için kalçalarını yukarı itiyor ve boşalana kadar yüzümü beceriyordu.

Çıkardığı mutluluk çığlığı sonsuza dek hafızama kazınacaktı. Tüm doğru notalara basan lanet bir senfoni gibiydi ve benim horozum bir sonraki olmak için ağrıyordu.

Parmaklarımlı içinden çıkardım ve yorganın altından kalkıp onunla yüzleşmeden önce her birinden kalan dölleri yaladım.

Cennetten bir görüntüydü. Yanakları kızarmış, dudakları ısırıktan şişmiş, saçları zevkten ve çiğ zevkten bahseden güzel bir karmaşa içindeydi.

Beni kendine çekip dudaklarımı acil bir öpücükle yakalamadan önce yüzünün üzerinde durdum, yeni becerilmiş parıltısına hayran kaldım. Vücudumun onunkinin üzerine düşmesine izin verdim, sikim onun girişini dürtüyordu. Eğer lanet olası külotum olmasaydı, çoktan kabzasına kadar içine gömülmüş olurdum.

Elena geri çekildi, en seksi ve samimi sesiyle konuşmadan önce gözlerini benimkilere gömdü, "Her gün seni seçerdim."

"Tanrım, Elena," diye tısladım, sözleri beni boş olduğunu düşündüğüm bir yerimden vurdu.

"şunları." İç çamaşırlarımı çekiştirerek söyledi. "İçine koy Ben."

Başımı salladım, kim bilir hangi güçle onu reddettim. Neden? Bunu ben mi yapıyordum? Çarpık bir onur duygusu mu? Daha yeni dilimi amina sokmuştum, ama işte buradaydım, onu becermeyi reddediyordum.

"Yarın hayatını mahvedeceğim Elena. Ve bu olduğunda, tek bir dakika bile pişmanlık duymanı istemiyorum."

"Lütfen, Giancarlo. Bunu istiyorum."

Elena'nın onu baştan çıkarmam için yalvardığını duymak, kısıtlamamın son zayıf ipini de kesmişti. O lanet olası bir tanrıçaydı ve ben hiçbir şeydim, ama lanet olsun onun kutsallığına dalmak için çaresizdim.

"Lanet olsun, bunu bana yapma Elena."

Beni tekrar öyle bir aceleyle öptü ki dişlerimiz çarpıştı. Benim onun verdiği her şeyi almak için can attığım kadar o da benim onu tüketmemi istiyordu. Ama bu evlilik sonsuza dek sürecekti ve bana kendini verdiğine pişman olmasını hiç istemezdim. Onu zorla alacağımı söylediğimde blöf yapıyordum. Asla yapamazdım.

Elena kalçalarını hareket ettirdi, açıkta kalan amıyla sikimi aradı, tam girişine yerleştiğinde bana doğru itti.

"Lütfen, sadece birazcık. Seni bana karşı hissetmek istiyorum."

Sıktığım dişlerimin arasından bir nefes çektim ve aramıza uzandım, iç çamaşırlarımı aşağı çektim ve sikimi boğucu bir güçle yumrukladım. Elimin tersi amını sıyırdı, yeni bir ıslaklık havuzu dokunuşumu selamlıyordu.

"Karım sikime çok aç. Ne kadar ıslak olduğuna bak, Elena. Kendimi nasıl tutabilirim ki?"

Sikimi amının üzerine kaydırdım, shaftımı ıslaklığıyla kapladım, üzerimdeki çıplak seks hissi beni kaybetmeye yaklaştırdı.

"tutma."

"Sadece ucu. Sadece lanet bahşış, Elena." Bu izin verebileceğim tek tavizdi. İçine sonuna kadar girersem onun mükemmel amcığını mahvedecektim. Ona sahip olmak için çok hevesliydim, nazik ve dikkatli olamıyordum. İyi bir günümde bile bunu yapabileceğimden emin değildim, hele bugün aylardır süren fantezimin gerçekleşmesiyle karşı karşıyayken. Seni çiğnenene ve acıyana kadar onu becerecektim.

Yavaşça, sikimin başını içine ittim, amı beni bir mengene gibi karşıladı ve kontrolü yeniden kazanmak için sertçe yutkunmamı sağladı.

"Oh, Tanrım. Giancarlo." Elena inledi, tırnakları sırtımda delikler açıyordu. "Daha fazla, lütfen."

"Hareket etme, bebeğim. Yoksa çok derine iterim." Neredeyse yalvarıyordum, sikim daha fazlasına ihtiyaç duyarak zonkluyordu. "Sadece ucu. Sadece ucu." Kalçalarım taşaklarımı karımın derinliklerine gömme dürtüsüyle titrerken kendimi kontrol altında tutarak zikrettim.

"Yakıyor ama çok iyi hissettiriyor."

"Bir hanımefendi küfür etmez." Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden bana attığı her can simidine asıldım, ancak bir sonraki her şeyi mahvetmesi için.

"Bahse girerim bir hanımefendi de kocasının kendisine acımadan çarpmasını istemez."

Hay sikeyim.

Onu öptüm. Bu sözleri daha fazla dinleyemezdim ama Elena'nın ağzıyla ziyafet çekmeme izin vermesi daha iyi bir seçenek değildi. Kendimi kaybetmişim. Bu noktada ya onu becerecek ve bunun için benden nefret etmesine izin verecektim ya da geri çekilmem gerekiyordu. Ben de öyle yaptım.

Dizlerimin üzerine çöküp bir elimde sikim, diğer elim amının üzerinde, başparmağım şişmiş klitorisinin üzerinde amansızca dururken Elena kaybettiği için inledi.

"Bir gün senin içine boşalacağım ve bu tam bir mutluluk olacak. Ama bugün, sana böyle sahip çıkıyorum."

Elena o yeşil gözlerini her hareketime dikmiş, elleri yanındaki çarşafı toplarken, ben yumruğumu siktim, sikim onun çıplak amının üzerinde geziniyordu. İkimiz de döllerimin teninin her tarafına fişkırmasını izliyorduk ve ben de onu daha da içine bulaştırıyordum.

"Seni işaretlememi izle, Karıcığım. Bu amcığın her yerine boşalmamı izle," diye homurdandım, elim beni lanet gökkuşağının üzerine getirdi, ama beni son iten altımdaki görüntü ve onun sözleriydi.

"Kukun, kocacığım."

"Tanrım, siktir. Evet!" Kalın sperm ipleri içimdeki amını boyarken homurdandım. "Benim, benim, benim. Lanet olası benim."

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Giancarlo

Elena ve ben Battaglia malikânesine yaklaşırken devasa demir kapılar açıldı. Her zaman buraya bir tabur adamla gireceğimi, bizim olanı geri alacağımı ve yolumuza çıkmaya cüret eden tek bir kişiyi bile esirgemeyeceğimi hayal etmiştim.

Doğru olan buydu.

Toni ve ben onursuz bir çete savaşında yetim kaldıktan sonra, ikimiz de bir gün babamızın intikamını alabileceğimiz düşüncesiyle hareket ettik, sonuçları ne olursa olsun. Don Moretti bu arzumuza hitap etti ve bulduğu her fırsatta ateşi daha da alevlendirdi.

En çılgın hayallerimde bile bu kapılardan huzur içinde geçebileceğimi hayal edemezdim. En azından şimdilik durum buydu.

Üç muhafız Elena'yı uzaktan fark etti ve vücut dilleri onun refakatçisinden çekindiklerini belli etse de devasa kapıları hemen açtı.

Onları gerçekten suçlayamazdım. Bana sert bir bakış onlara şüpheyi yer bırakmadan tam olarak ne olduğumu anlatıyordu. Dizime kadar uzanan siyah bir palto, üç parçalı ince çizgili takım elbisenin çoğunu örtüyordu ve cebimde tuttuğum mermiler kadar parlak eşleştirilmişti. Eğer kar olmasaydı, katil ünüm gibi tertemiz olacaktı. Çenemdeki kirli sakal, yüzüme kalbimde hüküm süren rengin gölgesini veriyordu. Bakışlarımın keskinliği bile bana iki saniyeden fazla bakmaya cüret eden herkese 'yırtıcı' bağıırıyordu. Ama alnımdaki derin ve iyileşmekte olan kesik, yoldan geçenlerin hala sahip olabileceği her türlü şüpheyi sona erdirdi.

Biz yaklaştıkça, üç muhafız yerlerinden ayrıldı ve yavaşça kapıların bıraktığı açık alanın ortasına doğru ilerledi. Provası yapılmıştı. Kaslarından ve sarsılmaz cesaretlerinden bir duvar örerken birbirleri arasında bıraktıkları hassas ölçülü ve eşit boşluklardan bunu anlayabiliyordum.

Bakışlarıyla beni süzüyor, vücut dilimde en ufak bir tehdit belirtisi olup olmadığını dikkatle araştırıyorlardı. Bulsaydım bile bulamazlardı.

Buraya evi havaya uçurmaya geldim. Devam eden bir çalışma, ama dürtülerime karşı varlığımın her zerresiyle savaştım, çünkü normalde beni evlilik gibi aptalca şeylere sürüklüyorlardı.

"Bayan Battaglia," diye selamladılar, aramızda on metreden az mesafe vardı. Orada bir yerde bir soru da vardı. "Geri çekilin beyler. O benimle."

Anlayışlı küçük karım da onların tedirginliğini fark etmişti. Ya da belki de sadece ezbere biliyordu.

Muhafızlar bir adım kenara çekilerek telaşlanmadan geçip gitmemize izin verdiler. Düşman topraklarına girerken neredeyse ayaklarının altına kırmızı halı serilecek olan lanet bir Truva atı gibi hissettiğim için içimden gülmekten kendimi alamadım. İlk değerlendirmelerinin doğru olduğunu bilmiyorlardı. Yıkım için gelmişim ama bu seferki politikti ve hayal ettiğimden çok daha az kanlıydı. En azından şimdilik.

Elena'ya baktım, kararlı yürüyüşü bana ya sonsuza dek benim olduğu gerçeğini kabul ettiğini ya da babası ön kapıyı açar açmaz kafatasıma bir kurşun sıkılacağını bildiğini söylüyordu. Kan dökülmeden önce iyi sabahlar yok, doğrudan öldürmeye. Bunu yapmayacağı kesindi.

"Ne?" dedi. Gözlerimi üzerinde hissedince dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Düğünden *sonra* vazgeçebileceğini sanmıyorum."

Yeşim taşı gözleri o gülümsemeyle parlıyor, delici bir ok gibi göğsüme saplanıyordu.

"Benim kararlarım taşta yazılmıştır, *Fiore mio*. Ve konu sen olduğunda, bu kararları mezara kadar götüreceğim."

Elena daha geniş bir şekilde gülümseyerek başını eve giden patikaya doğru çevirdi ve sığ karda attığı adımlara dikkat etti.

Bakışlarını takip ettim, önümüzde duran binanın ihtişamı neredeyse gözümü korkutuyordu. Aylardır burayı gözetliyordum ama lanet olsun, burası malikâne değildi. Lanet olası bir saraydı. Bir malikane. Dün gece Elena'yı götürdüğüm tek odalı küçük odamdan çok daha fazlasıydı.

Onu tüm bunlardan mahrum bırakmıştım. Onu alışkın olduğu lüksten mahrum bıraktım. Olasılıklardan. Fırsatlardan. Benimle birlikte sıradan bir *askerin* karısı olacaktı. Don Moretti'nin kendi çıkarları için kullanmaya çalışacağı bir piyon. Ona çok şey borçluydum ama sapkınlığına ve kötü yollarına karşı kör değildim.

Öfke damarlarıma yerleşti ve ellerimi sıkı yumruklar haline getirmeme neden oldu.

Cesedimi çiğnemedim o çürük dişlerini *karıma* geçirmesine izin vermezdim. Belki de bu bir hataydı. Belki de aptalca dürtülerim Elena'yı kurtaramayacağım bir tehlikenin içine itmeme neden olmuştu.

Geçmiş suların üzerinde duracak zaman yoktu. Olan olmuştu. Ayrıca, Elena'nın içimde kazdığı zayıf nokta her neyse, şimdi onun ön kapısının önünde durduğumuza göre her zamanki güvenimle değiştirilmesi gerekiyordu.

Ona baktım ve güven dolu başını salladıktan sonra kapıyı üç kez çaldım. Arzum kapıyı tekmeleyip içeri girmek olsa bile, sabit, ağır ve eşit aralıklı vuruşlar.

Yıkım ne zaman kapıyı üç kez çalmıştı ki? Sadece bu jest bile, sonrasında olacaklarla alay etmek gibiydi. Kibarlık, kendi kendime kıkırdarken göğsümü titreten acımasız bir ironiydi, sadece birkaç dakika içinde Battaglia saltanatını bir yüzük ve sonsuza dek sürecektir bir vaatle zehirleyeceğimi biliyordum.

Elena'ya tekrar baktığımda yüzü sakın ve durgundu, sanki babası onu evlatlıktan reddetmeyecekmiş gibi. Sanki bu mafya savaşı daha bitmemişken yeniden alevlenmek üzere değilmişiz gibi. Ama aniden, kış güneşinin parıltısı onun boynundaki doğru noktaya vurduğunda gözlerim kamaştı ve boktan sırtışı geldiği gibi hızla kayboldu. Ona tek bir bakışla, yeniden o kana susamışlıkla dolmuştum.

"Sana bu lanet şeyden kurtulmanı söylediğimi sanıyordum," diye homurdandım, parmaklarımı Don Bartolini'nin ona verdiği lanet olası mühür yüzüğünü tutan altın kolyenin etrafına doladım. Onu görünce kendimi kontrol etmek için yanağımın içini ısırdım. Yaklaştım, küçük üzerinde yükseldim, elim şimdi lanet olası şeyin etrafını sararken o da elimi kendi eliyle kapattı ve tenine karşı tutuşumu sabitlemeye çalıştı. "Kocan varken ne cüretle başka bir erkeğe ait olduğunu iddia edersin?"

Dün gece çıkarmıştı, bundan emindim. Neden tekrar taktığı beni aşırıyordu. Ama bu jestteki bir şey etrafımda kırmızı, kan dökülmüş ve yıkım görmemi sağladı.

"Onu geri vermeliyim. Bu onun Òmerta'sının simgesi. Ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Yine de bu, lanet olası kalbinin üzerinde sanki onunmuş gibi taşıman gerektiği anlamına gelmiyor," dedim, yüzüm onunkine sadece bir fısıltı kadar yaklaşmıştı ki kendi sözlerimin sesinde durdum ve sordum. "Yoksa öyle mi?"

Elena sessizliğini korudu. D n geceki sözleri Şehvetle söylenmiŐ olabilirdi ve Elena'nın peŐimden gelmesi bir tuzaktan başka bir Şey olamazdı. İçimdeki tiksinti çalkalanırken, lanet olası bir savaş baŐlatmaya yetecek kadar öfke içimde yükseldi. Ama bir ordum yoktu ve bir mucize eseri kazansam bile ganimetler hâlâ elimde olmayabilirdi.

Boynundan çekip çıkarmaya fırsat bulamadan kapı açıldı ve Don Armando Battaglia'nın meraklı ama korkunç bakışlarıyla karŐılaŐtık. V cutlarımızın yakınlıĒı samimiyetimizi ortaya koyuyordu. Her ne . Ama yine de Don Battaglia, neredeyse birbirimizin boĒazını par aladıĒımızı ya da dudaklarımız  iĒnenene kadar  p Ő        fark etmemiŐ gibi baktı.

"Hangi cehennemdeydin Elena?" Bana dönüp yumruĒunu cebine atmadan önce onu evin içine sokmak için kolundan çekerek sertçe sordu. Birkaç banknot çıkardı ve g  s me fırlattı. "Onu eve getirdiĒin için teşekkür ederim. Artık hizmetinize ihtiyacımız yok."

Don Battaglia kapıyı suratıma kapatmak için salladı, ama tıklamadan önce ayaĒımı boŐluĒa soktum ve avucumla tutarak sonuna kadar açtım.

Yavaşça, damarlarımda kaynayan kanın hızına uymayan bir sakinlikle eĒildim ve bana pis bir fahişe gibi fırlattıĒı parayı aldım.

"Paranıza ihtiyacım yok, Don Battaglia," dedim ve banknotları g  s ne doĒru iterek davetsiz bir Şekilde malikâneye girdim.

Başını yana eĒdi ve kaşlarını hem ŐaŐkınlık hem de küçümsemeyle kaldırdı. "Evime girmenize izin verdiĒimi hatırlamıyorum."

"Sanırım karımın olduĒu kadar senin de," diye zehirli bir sırtıŐla cevap verdim ve Elena'ya işaret ettim çünkü yüzündeki ifadeye bakılırsa imamı anlamamıŐtı.

Don Battaglia arkasını dönüp ona baktı ve en az benim terbiyem kadar sahte olan gülümsemesini içine çekti. Kısa süre sonra bu gülümseme, yüzünü gizlemeye çalışan bir ifadeye dönüŐü. Panik içinde olduĒu her belliydi, elleri vücudunun her iki yanında elbisesini sıkıyordu.

Babası neredeyse benim boyumdaydı, yaŐına raĒmen geniş ve güçlüydü, tehditkâr bir duruŐla onun üzerinde yükseliyordu. Sevinçli haber içime iŐledikçe Don Battaglia'nın yüz ifadesi daha da koyulaŐtı ve devasa cüssesiyle karımın üzerinde yükselerek ona yaklaşırken Elena'nın gizlemeye  alıŐıĒı yüz buruŐmasını fark etmedim.

Ona vurmaya çalışmasının imkanı yoktu. Tek bir parmağı bile tenini sıyırmadan onu öldürürdüm, bu malikaneden onunki kadar sıkı bir ceset torbasıyla ayrılacağım anlamına gelse bile.

"Bu bir tür şaka olmalı," dedi, ikimiz de bir süre sessizliğimizi korurken yüzünde ürkütücü derecede sahte bir gülümseme yavaşça kayboldu. Henüz en iyi kısmı duymamıştı ve ben de o yumruğu atmak için çok hevesliydim ama önce Elena'yı güvenli bir yere çekmem gerekiyordu.

Don Battaglia'nın etrafında döndüm, Elena'yı arkama çektim ve ikisinin arasında durdum. Elena güvenli bir şekilde arkama geçtikten sonra onu selamlamak için kolumu uzattım, kirli bir alaycılık ve zafer sevinci dudaklarıma yayıldı ve onu öfkeden kör eden bir gülümsemeye dönüştü. Sanki otomatik pilotta gibi, eli benimkini almak için kalktı.

"Ben Giancarlo Moretti," diye sıkıca elini sıktım, "Yeni damadınız."

Sözlerim kulaklarına ulaştığında yüzü solgunlaştı ve kaskatı kesildi. Sahte nezaketin acıtması gerekiyordu ve lanet olsun ki binlerce bıçak gibi onu delip geçti.

Yıkımın damarlarına yayılışını izledim, yüzü taşa dönerken gülümsemem daha da büyüdü.

"Giancarlo?" Kaşları bir an için çatıldı ve sonra daha dik durup Elena'ya döndü. "Moretti pisliğiyle mi evlendin?" Kızına doğru kükredi ve devam etmeden önce sözlerinin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. "Bartolini yirmi dakikadır çalışma odamda volta atıyor, seninle evlenmek için bekliyor, lanet olası rahip ağırlığınca *biscotti* sen bu lanet eve girip bana düşmanla evli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Baba-"

"Evimden defol." Don Battaglia bana doğru saldırdı, beni dışarı atmak için yeleğimi çekerken silahı kaburgalarıma dayanmıştı. Ama benim silahımın kendi böğrüne saplandığını hissedince hemen durdu.

"Memnuniyetle giderim ama benim olanı alıyorum." Altı yaşımdan beri öldürmeyi hayal ettiğim adamın lanet kurşunu ısırmaya bu kadar yaklaşmış olması göğsümde her şeyi tüketen bir ateş yakarken, alçak ses tonum neredeyse göğsümde bir gümbürtü gibiydi.

"Bana ait tek bir şey bile alamayacaksın. Eğer kızım ile evlenerek Battaglia hükümdarlığını sana ve Don'a devredeceğimi düşünüyorsan

Moretti, sen aklını kaçırmışsın." Tükürdü, tükürük damlaları yüzüme düştü.

Bu kargaşayla birlikte oda birdenbire tepeden tırnağa silahlı adamlarla doldu ve her biri, topraklarına usulca girmeye cüret eden ezeli düşmanlarına teker teker dalmaya can atıyordu.

"Saltanatını yakabilirsin, umurumda değil. Aldığım şey zaten benim ve dün gece yatağında onu benim yapmak için değerli küçük prensesine ne yaptığımı bir babaya açıklamak zorunda bırakma beni."

Don Battaglia beni geri itti, her babanın asla görmek istemeyeceği bir tablo çizdiğim için yüzü tiksintiyle buruşmuştu.

"Don'una söyle, bu küçük numarasını yemiyorum."

"Don Moretti'nin bununla hiçbir ilgisi yok," diye hemen cevap verdim, Don Battaglia'nın gözleri sanki sözlerimin ardındaki anlamı tam olarak görebiliyormuş gibi benimkilere dikilmişti.

"Elena, yukarı çık ve o lanet gelinliği giy. Planlandığı gibi Don Bartolini ile evleniyorsun." Adam kesinlikle inkâr ediyordu.

"Bu bir oyun değil, baba. Zaten evliyken Don Bartolini ile evlenemem."

"Sen nişanlıydın! Lanet olası bir yabancıyla evlenmek için aklından ne geçiyordu?" Kükremesi tepedeki avizenin tüm kristallerini salladı.

"Senin sunabileceklerini değil de *beni* isteyen bir yabancı," diye karşılık verdi Elena. Onu zorladığım evliliği savunma şekli sikimin seğirmesine ve göğsümün kabarmasına neden oldu.

"Seni saf küçük kız."

Don Battaglia ayaklarının üzerinde dönerek bize sırtını döndü ve Elena yanıma geldiğinde derin bir nefes aldı. Küçük, soğuk parmakları benimkilerle iç içe geçmiş, dünyası ayaklarının altında parçalanmak üzereyken bir tür teselli arıyordu.

"O zaman neden seni seçti? Romantik hayaller mafya hayatına uymaz, tatlı çocuk. Sana bundan daha iyisini öğrettim. Bir Moretti'nin sana karşı hisleri olabileceğini düşünecek kadar aptal mısın? Morettiler hissetmez, Elena." Bıçağını biraz daha döndürmeden önce sözlerinin onu sessizlik içinde zehirlemesine izin verdi. "Tekrar düşün, *Bambina*. O intikamını almak için burada ve sen de onun intikamını alması için bir araçtan başka bir şey değilsin." Haksız da sayılmazdı ama aslında bu bir taşla iki kuş vurmak gibi bir durumdu ama bu da Elena'nın hoşuna gitmeyecekti. Dün gecedan sonra olmazdı.

"Hayır. Bu farklı." Elena itiraz etti, "Bunun sizin mafya savaşlarınızla hiçbir ilgisi yok."

"Haklısın, *cara mia*. Sadece düşündüğün şekilde değil. Don'u ve küçük mafya savaşımız adına burada değil. Yirmi beş yıl önce Morettilerden kazandığımız toprakları geri almak için burada değil. Kendisi için burada. Seni kullanmayı o *seçti*. Kimse onu bunu yapmaya zorlamadı."

Elena'nın kafası bana doğru döndü, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Yüzündeki ifade karşısında boğazımda oluşan düğüme engel olamadım. Don Battaglia'nın sözleri bıçak gibi keskindi, her biri kelimelerin verebileceği en fazla zararı vermek için özenle seçilmişti.

"Seni seçti, tamam. Hedefi olarak. Senin aracılığınla bana ulaşacaktı. Ve sen onu güvenli bir şekilde ön kapıdan içeri soktun."

"İstemiyor, evinizi, işinizi, paranızı. Hiçbir şey." Elimi sıktı, son bir umuda tutunmaya çalışıyordu.

"Bu doğru olabilir. Ama o senin sandığın gibi parlak zırhlı bir şövalye değil, canım. Buraya beni öldürmeye geldi, değil mi Giancarlo? Babanın intikamını almak için?"

Uğursuz bir gülümseme dudaklarıma yayıldı ama asla gözlerimle buluşmadı. Bu, hayatım boyunca hayalini kurduğum andı. Don Battaglia'ya babaminkini almanın bedelini hayatıyla ödettiğim andı.

Kim biliyordu ama şu anda bilmemesi gerektiği gerçeği üzerinde duramazdım.

"Onu sen öldürdün." Cevap olarak söyledim. "Göze göz."

Planım basitti. İki küçük çocuğu yetim bırakıp ölüme terk eden canavarla yüz yüze gelmek; kızının kafasına silah dayayıp teslim olmasını sağlamak; kafatasına bir kurşun sıkıp kan kaybından ölmesini izlemek.

Ama bir şey beni yerime mıhlamıştı. Beni tutsak eden, tenime sürtünen o lanet olası küçük, soğuk parmaklardı.

"Anlamıyorum," dedi Elena, ben bakışlarımı babasına dikmişken önce bana sonra babasına bakarak.

"Gördün mü Elena, gerçekte seni seçmesinin nedeni *benim* ona sunacaklarım - intikam kanı. Ama küçük kocanın bilmediği şey, Don'unun ona anlattığı gerçeklerin tamamen yanlış olduğu."

Don Battaglia Elena'ya uzandı ve onu kendine doğru çekti, sanki aniden onu yakıp öldürecek bir ateşe dönüşmüştüm. O küçük parmaklara tutundum, asla bırakmak istemiyordum ama Elena çoktan bırakmıştı.

Babası ona nasıl ulaşacağını çok iyi biliyordu. Hikayemizin ona zafer kazandıracağını bildiği bir versiyonuyla onu nasıl zehirleyeceğini.

"Tarihi kendi lehine çevirmeye çalışma," diye homurdandım, hem onun sözleri hem de karımın artık yanımda olmadığı gerçeği beni kontrol edemeyeceğim kadar vahşi bir karanlığa sürüklüyordu.

"Senin şu Don'unun olanlara dair kendi versiyonunu uyduracağını biliyordum, ama izin ver senin için işleri yoluna koyayım." Bana doğru bir adım attı ve odadaki her asker onu taklit ederek, durmaları için elini kaldırına kadar etrafımdaki çemberi daralttı. "Baban bir Battaglia askeri idi. Sevkiyatlarımdan biri hakkında yanlış bilgi vererek düşmana sızan *sottocapo*'mdü. Moretti bunu öğrendiğinde, evinizi içindekilerle birlikte yaktı ve seni ve kardeşini evcil hayvan gibi yanına aldı. Adamlarının her birine ona karşı gelmenin ne demek olduğunu hatırlatacak bir hatıra."

Annem, babam ve kardeşimden bahsedince ellerim yumruk oldu. Anlattığı hikâyedeki zehir derimden sızmakla tehdit ediyordu ve ben buna izin veremezdim.

"Omertà'nı almışsın," dedi parmağımdaki kalın mühür yüzüğü göstererek. "Aileni mafyanın intikamına dahil etmenin bir Onurlu Adam için büyük bir günah olduğunu biliyorsun. Hizmet ettiğin Don *bu*."

Elena babasının sözlerinin anlamı karşısında irkildi. Bu sözler başka bir adam için söylenmişti ama bana da yöneltilmişti. Anlamadığı şey, Elena'yı benimle evlenmeye zorlamanın intikamla hiçbir ilgisi olmadığıydı. Bu başka bir şeydi. Bir saplantı. Bir putperestlik. Göğsümde gök gürültüsü gibi çarpan bir saygı.

"Aileni Don Moretti öldürdü, Giancarlo. Ben değil."

Bu doğru olamazdı. Don Battaglia yalan söylüyor olmalıydı. Eğer değilse, tüm varlığım lanet bir yalandan başka bir şey değildi. Aldığım her intikam nefesi sahte, kaşıkla beslenmiş ve çürümüştü.

"Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum." Bana dağıtıldığını bilmediğim bir eli göstermek istemediğim için öfkeme hakim olamadım. Kaderin cilvesine bakın ki, eğer bu gerçek ise, bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi bile bilmiyordum.

"Annenin adı Teresa'ydı. Babanın adı Salvatore di Angelo'ydu. Antonio, kardeşin, senden sadece bir dakika büyük. Peki ya sen? Sen yavruların en küçüğü. O kadar küçüksün ki, erken doğumdan sağ çıkmamalıydın. Bilmem gerekirdi. Doğduğun gece oradaydım."

İçimden milyonlarca duygu akıp geçti. Öfke, nefret, ihanet, acı. Hepsi de yirmi beş yıl boyunca beni gerçeğe karşı kör eden duygulardı.

Bu yüzden Tony ve ben hiçbir zaman kirli işlerde *çalışan soldati*'lerden daha fazlasına dönüşemedik. Damarlarımızda dolaşan kan yüzünden yaşamımız boyunca besin zincirinin en altında yer almaya mahkumduk.

"Hayır. Sana inanmıyorum." Başımı sağa sola, tekrar tekrar salladım, sanki beynimde ışık hızıyla esen düşünce kasırgasını durduracakmış gibi ellerimle kulaklarımı kapattım.

Göz açıp kapayıncaya kadar yine o altı yaşındaki çocuk oldum, ailemin düşman eliyle öldüğü söylendi. Yanarak ölmüşlerdi. Kış rüzgârının savurduğu bir kül yığına dönüştüler. Ne Noel sabahıydı ama.

"O kanlı geceden beri öldürmeyi hayal ettiğin adama sadakatini sunuyorsun. Şimdi ne yapacaksın, Giancarlo?" Don Battaglia bana nasıl vurduklarını çok iyi bildiği sözleriyle bana daha fazla işkence etti - ruhumu kesen ateşten bıçaklar gibi. "Seni yetim bırakan adamı öldürmeye geldin ama yanlış kapıyı çalıyorsun."

"Yalan söylüyorsun." Bağırdım.

"Benim sözüme gerek yok. Git Don'unu gör. Ona sor ve kendin gör. Gerçeği öğrendiğinde, tüm bunların ne kadar büyük bir hata olduğunu anlayacaksın," dedi Elena ve beni işaret ederek, "Büyük bir hataydı."

"Bunların hepsi beni uzaklaştırmak için bir yalan."

"Değil. Ama seninle bir anlaşma yapacağım. O kırmızı rayları geçene kadar sana serbest geçiş hakkı tanıyacağım ve eğer yalan söylediğimi anlarsan, o demir kapıları senin için kendim açacağım, sana adımı ve kızımı vereceğim. Aksi takdirde, söylediklerimin kelimesi kelimesine doğru olduğunu kendi gözlerinizle görürseniz, asla geri dönmezsiniz. Evliliği iptal ettirir, gerisini ben hallederim."

Elena'nın gözleri büyüdü, bakışları beni gök gürültüsü gibi delip geçti. Onu görmemek için gözlerimi olabildiğince sıkı kapattım, zihnim hâlâ tüm dünyamı alt üst eden bilgiye takılıp kalmıştı.

"Anlaştık," dedim gözlerimi tekrar açarak. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Elena'nın omuzları çöktü, yüzü hayal kırıklığıyla kazınmış solgun bir hüzne büründü.

Yüzündeki o ifade mi yoksa hayatımla ilgili her şeyin lanet bir yalan olduğu gerçeği mi daha çok canımı yaktı bilmiyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Elena

İllüzyonlar, kalbinizin arzularının bayat bir kopyasıdır.

Yanılsamamın kış güneşi kadar parlak yıldızları vardı ve beni gerçeğe kör ediyordu - ben bir piyondum, asla vezir değildim.

Tek istediğim ayaklarımın yerden kesilmesiydi. İstenmek. Sevmek.

Bir yabancıнын soyadımın taşıdığı hazinelerin ötesini görebileceğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişim.

Aslında hiçbir zaman Amerikan mafyasının en azılı Don'unun kızından fazlası olamayacaktım. Takas edilecek bir eşya. Lanet olası ülkedeki her Made Man beni istiyordu ve yine de hayatım boyunca hiç bu kadar harcanabilir hissetmemiştim.

En azından diğer tüm adamlar niyetlerinde dürüsttüler. Giancarlo babamın kim olduğunu umursamadığını düşünmem için beni kandırdı. Beni *ben* olduğum için istediğini düşünmemi sağladı. Gerçek acı veriyordu. Değerimin maddi ve siyasi olduğunu bilmek, benden başka birine özgü olduğunu bilmek. En hafif tabirle sözleşmeydi ama sonuçta benim bir önemim yoktu.

Bir engerek yılanının efendisi gibi illüzyonuma şarkı söylemesine, beni beslediği sahte melodinin ritmiyle dans etmesine aşık olmuşum.

Aptal küçük kız, gerçekten.

Kocam beni bir hiçmişim gibi fırlatıp attı. Bu kadar acıtmamalıydı ama ruhum parçalara ayrıldı ve açık pencereden şiddetle esen rüzgârla savruldu. Amansız esintinin dondurucu soğuk olması umurumda değildi. Tenimi kış ayazından daha derin kesen ihanetten başka bir şey hissetmeye ihtiyacım vardı.

Perdeyi yana çekerek pencerenin önünde durdum, nefes almaya çalıştıkça nefesim kesiliyordu. Bu gece kar yağacak, buna hiç şüphe yok. Noel'den önce hep yağardı.

Ne kutsal bir gece olurdu. O zamana kadar, Giancarlo hayat hikayesinin gerçeğini bulmuş olacaktı ve ben de bir adamla evlenmiş olacaktım.

sadece vekaleten kazanacağı mevkiyi önemsiyordu.

Juliet'in gül fidanının silüetini seçmeye çalışarak ayın ışığını sadece bir gölgeye indiren sisin ötesine baktım.

Bir parçam hâlâ bir gün onu orada saklanırken görmeyi umuyordu. Diğeri ise aldatmacası kadar keskin dikenlere batarak ölmesini umuyordu. Ama ikisinin de asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Giancarlo asla geri gelmeyecekti.

Babam hayatını kurtarmak için asla yalan söylememiş onurlu bir adamdı. Giancarlo'ya da yalan söylemesine gerek yoktu. Oda çoktan Battaglia'nın adamlarıyla dolmuştu ve düşmanın kanını Battaglia malikânesinin duvarlarına yaymaya hazırdılar. Yani Giancarlo babasının sözlerinin doğru olduğunu anlayacak ve asla geri dönmeyecekti. İki Onurlu Adam arasındaki anlaşma buydu ve ikisinin de bunu bozmasını beklemiyordum. Yemin buydu. "Merta" buydu.

Giancarlo şimdiye kadar Don Moretti'yle yüzleşmiş olmalıydı. Onun gerçekte kim olduğu hakkındaki gerçeği öğrenmiş ve intikam susuzluğunu ya da bunu denerken ölmüş olacaktı.

Bu düşünceyle irkildim, onu zihnimden silmek için sırtımı pencereye döndüm, ancak geleceğimin görüntüsü beni rahatsız etti - beyaz bir gelinlik. Dolabımın önünde asılı duruyordu, ondan kaçmak için sahip olduğum şans kadar solgundu.

O güzel ve kesinlikle pahalı elbisenin yerine her gün bir masa örtüsünü ve bir sunu kâsesini tercih ederdim. Aşağılanma olarak kabul ettiğim şey, beni bekleyen tertemiz kaderden çok daha az incitici görünüyordu.

Kırık kalbimle alay edebilecek başka bir şey olmadığını düşündüğümde, yeni koparılmış Juliet güllerinden oluşan lanet vazoyu gördüm. Gözlerimin arkasındaki yaşlar yanarken nefes alışım hızlandı. İki geniş adımda, uzak durmaya çalıştığım tüm acı ve ihanetle vazoyu yere yıktım.

Hayatımda ilk kez kendimi bir mafya babasının kızı gibi hissediyordum ama bir prenses gibi hissetmiyordum. Yatak odamın kapısını çekip açtım ve sırtıma bir ceket bile almadan aşağıya indim. olduğunu anlamadan kar fırtınasının ortasında duruyordum, elimde bir şişe amonyaklı deterjan ve tam önümde lanet olası bir gül fidanı vardı. Şişeyi yere bıraktım ve çıplak ellerimle kışın başlangıcına dayanmış olan her bir gülü kopardım. O keskin dikenler derimi kesiyordu ama yine de tek hissedebildiğim beni zehirleyen acıydı.

Kanımı. Şişeyi aldım ve içindekilerin tamamını çalılığa döktüm, sapı çıkmış her santim toprağa yaydığımın emin oldum. Toprağı zehirlemek ve kalbim gibi çoraklaştırmak istiyordum. Burada bir daha hiçbir şey yetişmeyecekti, tıpkı göğsümde hiçbir şeyin kök salmasına izin vermeyeceğim gibi.

Kim bilir ne kadar süre orada durup ayaklarımın dibindeki yıkıma baktım. Kar fırtınası cehennem gibi esmeye başladığında yüzümdeki deri soğuk rüzgârdan kurumuş ve gerginleşmişti. Sonunda, bu sabah bana hediye ettiği evlilik yüzüğünü aldım ve yapraklar, yapraklar ve amonyakla ıslanmış toprak karışımına attım ve odama doğru döndüm.

Ancak şimdi, bulunduğum yerin rahatlığında ne kadar üşüdüğümü hissediyordum. Omurgamdan aşağı inen ürpertiyle tüm vücudum titriyordu. Pencereden dışarı baktım, yatağıma yığılıp top gibi kıvrılmadan önce bir kez daha donmuş havayı içime çektim. Geceki kar fırtınasının göğsümde kopan fırtınayı dindirmesini umuyordum ama şu ana kadar hiçbir işe yaramamıştı.

Gözlerimi kapattım ve onu tekrar gördüm, kendini bana adanmış gibi vücudumu öpüyordu. Savunmasızlığım konusunda ona güvendim. Özenle hazırladığım gardımı indirdim ve beni kimsenin bilmediği her şeyimle görmesine izin verdim. Kırılğan. Tecrübesiz. Cinsel zevke karşı naif.

Giancarlo'ya bana bir zevk yolunu göstermesi için güvenmişim ama bundan çok daha fazlasını da. Bedenlerimizin fiziksel dokunuşunun çok ötesine geçen bir yakınlık. Ben ona benimkini göstermişim ama o bana kendisinininkini görme şansı vermemişti.

İşte o zaman kalbimi kavradığını ve sıkıldığını hissettim. Kar kadar soğuk, Juliet dikenleri kadar keskin. Ona her parçamı verebilirdim ve şimdi reddinin gerçekte ne olduğunu görebiliyorum.

Giancarlo kalbimden bir parçayı yanında götürmüştü ve bunu birkaç saat içinde nasıl yaptığını anlayamıyordum.

Bu gece, düğününün üzerinden yirmi dört saat geçmeden terk edilmiş, geçmişten gelen ve geleceği değiştirme gücü olmayan bir gerçeğe değiştirilmiş evli bir kadının gözyaşlarına ağlayacaktım.

Yarın onu arkamda bırakır ve bir mafya babasının kayıtsız karısı olurum.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Giancarlo

Sabah 11'den önce sarhoştum. Hem viskinin hem de dilimi ısırarak çıkardığım kanı kusmama neden olan acı bir olasılığın içinde boğuluyordum.

Bu bir strateji olmalıydı. Beni prensesinden uzaklaştırmanın bir yolu.

"Şişeyi bırak," diye homurdandım bana bir doz uyuşukluk vermesi için yatağımdan zorla kaldırdığım barmene. "Pipo kardeşimi buraya getirsin," diye emrettim ve ayağa kalkıp yakasından tutarak yüzümden bir fısıltı kadar uzağa götürdüm. "Başka kimseye bir şey söyleme."

Adam başını salladı ve koşarak dışarı çıktı.

Şişenin yarısını bitiren Toni, adımları kararlı ve kendinden emin bir şekilde mekâna girdi. Hep böyle yapardı. Eğer o şerefsiz bizi tutmasaydı, Moretti *ailenin* Don'u olmak için sıradaki isim o olacaktı. Bunu şimdi görebiliyordum. Toni bunu hak ediyordu ve diğer tüm üyelere daha fazla zekâya, beyne ve cesarete sahipti.

Ailelerimizi öldüren aynı şerefsizliğe bağlılık yemini ettiğimizi düşününce ağzıma bir damla kan geldi. Bir bardak viskiyi daha boğazımdan aşağı atarak asidi ait olduğu yere geri gönderdim.

"Öğleden önce bok suratlı. Bu yeni bir rekor olmalı, Carlo."

"Kapa çeneni ve iç. İhtiyacın olacak"

Toni kaşlarını çatı ve onun için doldurduğum bardağı aldı, geri devirdi ve beynini doldurduğundan emin olduğum sorulardan uzak durdu.

"Dün gece Elena Battaglia ile evlendim," diye sanki kendi kendine patlayan bir bomba değilmiş gibi monoton bir sesle geveledim.

"NE yaptın?" Şokunu dizginleyemeyerek bağırdı.

"Bu sadece bir girişti," dedim parmağımdaki yüzüğü döndürerek ve kendimi olduğum gibi boktan hissederek. "Bu sabah sevgili kayınpederimle buluşmaya gittim, kafasına bir kurşun sıkmayı ya da Battaglia ismini yaşatma planlarının içine ederek mirasını mahvetmeyi umuyordum."

"İkisini de yapmadığını tahmin ediyorum."

"Beni çok iyi tanıyorsun, kardeşim." Bir bardak viski daha içmeden önce sözlerime alaycılık damlıyordu.

"Ne olduğunu tahmin etmem mi gerekiyor yoksa konuşmaya başlayacak mısın?"

Gözlerimi elimdeki bardağa dikmiş, içimdeki canavarı evcilleştirmek için hiçbir şey yapmayan içkinin içinde doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Hiçbiri yoktu. Beynimi dolduran her kelime yanılttı. En azından böyle düşünmemiz için beynimiz yıkanmıştı.

"Don Battaglia, Moretti'nin anne ve babamı öldürdüğünü söyledi." Kendime daha fazla düşünme fırsatı vermeden başladım. "Babamızın taktiksel avantaj sağlamak için düşmana sızan bir Battaglia *sottocapo*'su olduğunu söyledi. Moretti bunu öğrendiğinde, onlar içerideyken evi yaktı," diye açıkladım, başparmağım alyansımı tekrar parmağımda döndürürken. "Bir şeyler biliyordu. Bizim hakkımızda. Beni bir süzgeç haline getirmeden sözlerini doğrulamak için uzaklaşmama izin verdi."

Kardeşıme doğru bir bakış atmaya cesaret ettim. Tezgâhı kavradı ve sanki bacakları onu daha fazla taşıyamayacakmış gibi yavaşça yanımdaki banka oturdu.

"Bizi evcil hayvan olarak tuttu. Ona kazık atmanın sonuçlarını herkese hatırlatmak için."

"Bu bir yalan."

"Belki." Omuz silktim, geçen her dakika beni öyle olmadığına ikna ediyordu. "Elena'yı güvenli geçiş için takas ettim. Eğer bu bir yalansa, o benimdir."

"Siktir."

Bu kelime zihnimde hiç bitmeyen bir döngü içinde geçip gidiyordu. Bunu düşündükçe Elena'yı bir daha asla göremeyeceğimi daha iyi anlıyordum.

"Doğruyu söylüyor." Toni belirtti.

"Ben de öyle düşünüyorum."

"O zaman verdiğimiz sözleri yerine getirelim ve cesedinde tek bir damla kalmayana kadar kanını akıtalım."

Başımızı sallayarak ikimiz de tabureleri geriye ittik ve ayağa kalkarak çocukluğumuzdan beri birbirimize verdiğimiz sözü yerine getirmek için yürüdük.

Moretti evi Battaglia malikânesinden çok farklıydı. Sanki her bir Don'un suç harikalar diyarında sahip olduğu gücü yansıtıyordu.

"Don Moretti'yi görmeye geldik." Toni, çalışma odasının kapısını koruyan askere durumu açıkladı.

"Randevunuz var mı?" Elini göğsüme koyup kapıları patlatarak açmamı engelleyerek sordu.

Bar ile bu bok çukuru arasında bir yerde, içki etkisini göstermeye başladı ve dürtülerimi ya da öfkemi dizginleme yeteneğimi yok etti.

Eline baktım ve tekrar yüzüne baktım, alnım küçümseyerek kalktı ve pençelerini üzerime koymasının ne kadar kötü bir hareket olduğunu ona gösterdim. Botumdan bıçağı çıkardım ve hiç düşünmeden boğazını kestim, vücudunu tuttum ve süvarileri uyarmamak için onu yavaşça yere yatırdım.

"Artık biliyoruz." Toni sitemle başını sallarken ben kıkırdadım.

"En azından onu saklayın. Biz bu işin aslını öğrenmeden kimsenin onu bulup tetiği çekmesini istemiyorum."

İkimiz de buradan ceset torbalarıyla ayrılma ihtimalimizin yüksek olduğunun farkındaydık ama o da ceset torbasına girmezse ne olayım. Takım elbiselerimizi düzelterip Don Moretti'nin ofisine girmeden önce *soldatoyu* sakladık.

Bizimle nasıl oynadığını düşününce yüzünü yumruklamamak için yanağımı ısırdım.

"Çocuklar." Pek de memnun olmayan bir selamlamayla dedi. "Görüyorum ki görgü kurallarının en temellerini unutmuşsunuz."

Yumruğumu havaya kaldırdım ve küçümseyici bir tavırla tek eklemimle kapıya üç kez vurdum.

"Ne istiyorsun?" Jestime gözlerini devirerek sordu.

"Az önce Battaglia'larla ilgili son derece hassas bir bilgiye ulaştık." Casusluk görevimizden bir haber getirdiğimizi düşünürken kaşları saç çizgisine doğru kalktı, gözlerinde kana susamışlığın ışıltısı parlıyordu.

"Dinlemek için sabırsızlanıyorum. Gördüğüm kadarıyla erken bir Noel hediyesi." Mide bulandırıcı gülümsemesi, o sararmış dişlerin her birini söküp atma isteğiyle yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Onun gibi bir şey." Onun yerine, bugün daha önce yaptığım gibi mermileri ceketimin içinde tutarak, şimdi farklı bir Don için ısıttığımı söyledim.

"Dökül o zaman. Bütün gün bekleyemem."

"Giancarlo, Elena Battaglia'yı ele geçirdi. Onu kendisiyle evlenmeye zorladı." Ağabeyim konuşmayı istediği gibi yönlendirerek cıvıladı.

"Sen NE?" Don Moretti ayağa kalktı, yaşadığı şok yüzünden sandalyesi arkasına düştü, sıcak bir dakika boyunca beni incelerken gözleri şişti. "Bu harika bir hamle. Kız aracılığıyla onun hükümdarlığını ele geçiriyorsun ve Don Battaglia'nın sahip olduğu her şey benim oluyor. Harika, Carlo, harika."

Bunu nasıl başardığı beni aşırıyordu. Dakikaları sayılmamış olsaydı bile, Battaglia saltanatını kazanma gücünü ona asla bırakmazdım. Sadakatimizin ne kadar kör olduğunu düşünüyordu?

"Keşke babam burada olsaydı da Don'un kızıyla evlendiğimi görseydi." Umursamazca söyledim.

"Keşke burada olsaydı." Don Moretti yavaş beyni sözlerimin tamamını algılayamadan tekrarlardı, eli ceketinin içine daldı. "Bekle, ne?"

"Don Battaglia bu sabah bana düğün hediyesi olarak küçük bir hikaye anlattı. Adı "Ailemizi Öldüren Adi Herifin Hikayesi "ydi."

Yüzü soldu ve tek bir kelime bile etmeden silahını çekip bana doğrulttu. Ben acele etmezken Toni onun çok gerisinde değildi. Mermilerden birini seçtim ve şekli avucuma kazınana kadar sıkıca kavradım.

"Tıpkı lanet olası baban gibi küçük bir hain." Sesi sertleşerek suçladı. "Bir Don olabileceğini mi sanıyorsun? Bu yüzden mi Battaglia fahişesiyle evlendin?"

Eğer daha önce öfkeden kuduruyorduysam, karıma yönelik hakaretini duyduğumda, kurşunun çıkış yolunda ne kadar acı vereceğini umursamayan çılgın bir duruma daldım. Silahı benimle Toni'nin arasında salladı, deli bakışları bana tetiği çekmesine bir saniye kaldığını söylüyordu.

"Ağzın onun adını anmak için bile çok pis."

Güldü, sesi açık bir yaranın üzerindeki zımpara kağıdı gibi sinirlerimi bozdu. "Biraz geç düşünmüşsün ama uygulamada A artı aldın."

Ne sikimden bahsediyordu bu adam? Kafa karışıklığı yüz ifademine içine olmalıydı çünkü detaylandırmasını istememe gerek kalmadı. "Don Bartolini bana borçlu. Onunla evlenecek ve Battaglia *aillesinin* başına geçecekti ama sonra bana devredecekti. Bu ironik,

değil mi? Lanet olası parayı yirmi beş yıl içinde çevirmek. Ve orospu çocuğu bunun geldiğini bile göremedi."

Hay sikeyim! Battaglia'nın oyun kitabından bir tane almış ve hemen ona geri döndürmüştü. Bartolini denen herifi görür görmez sevmediğimi anlamıştım. Ve şimdi, yollarında sorun yaratacak en ufak bir tümsek bile olmadan yolu açık bırakmıştım.

"Şimdi seni öldürmem gerekiyor ki asıl planımız yeniden masada olsun. Bartolini küçük Battaglia fahişesiyle evlenecek ve ben de hakkım olan krallığa sahip olacağım. Bakalım Armando Battaglia, mirasını küle çevirecek kibriti çıkacak haini ağırlamaktan ne kadar hoşlanacak."

"Battaglialar umurumda bile değil." Toni yavaşça Don Moretti'ye yaklaşırken silahını öyle sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Yaşlı adam, fahişe ve krallık umurumda bile değil. Tek istediğim gerçek. Kelimeleri duymak istiyorum, Moretti." Kardeşim tıslayarak silahını daha da ileri itti.

"Hangi kelimeler? Yataklarını ateşe verdiğimde annenin nasıl lanet bir domuz gibi ciyakladığını mı? Ya da çürümüş et ve benzin gibi koktuklarını mı? İzledim, biliyor musun? Kıvrınmayı bırakana kadar her saniyesini. Tam bir şovdu."

Midemde tiksinti çalkalanırken, kaybetmenin acısı içimi burktu. Elbette ailemi kaybettiğim için, ama Moretti gibi bir haşereye hizmet ederek bir ömür boyu kaybettiğim için.

Ayak sesleri koridorda yankılandı. Zaman dilimimiz her geçen saniye kısılıyordu. Kardeşime doğru bir bakış atma cesaretini gösterdim ve onun kırmızı yüzünün içimden geçen duyguları yansıttığını izledim.

"*Nel sangue siamo nati.*" Kanla doğarız. Her seferinde olduğu gibi Toni'nin anladığını bilerek söyledim.

"*Nel sangue moriremo.*" Kan içinde ölürüz. Tetiği çekip Moretti'yi vurmadan önce sözlerini bitirdi.

Sesle birlikte gözlerim bir anlığına kapandı ve sonra tekrar açıldı.

Odadaki her şey sanki o tetik zamanı dondurmuş ve saatin tik takları durmuş gibi durdu. Barut kokusu kanla karıştı ve dudaklarımı doğrudan en karanlık yanlarımdan gelen çarpık bir gülümsemeye çekti. Ailemin öldürülmesinden dolayı intikam almak ve kan dökmek isteyen yanlarım.

Birden Moretti'nin silahının da ateş aldığını fark ettim. Ateş etmişti. Sanki değerli bir bağ kopmuş gibi keskin bir sızı göğsümü deldi ve Toni büyük bir gürültüyle yere düştü.

Hayır, hayır, hayır, hayır. Hayır.

Bir an için hareketsiz durdum, sanki hareket etmezsem beni bekleyen kader gerçekleşmeyecekmiş gibi. Sanki kalbimin zaten doğru olduğunu hissettiği şeyden kaçınabilirmişim gibi.

Moretti'nin bakışları tekrar bana döndü, uğursuz ve iğrenç, güçlü ve etkilenmemişi.

Düşünmeye vakit bulamadan kendimi masanın üzerine attım, Moretti'yi yere serdim ve bir silah sesi daha kulaklarımda çınlamadan önce burnuna iki darbe indirdim. Önce duydum, sonra hissettim. Omzum fena halde acıyordu ama bu herifin kazanmasına izin veremezdim. Hele ki Elena başarısızlığımın sonuçlarına katlanacakken.

Silahının namlusunu kavrayarak tüm gücümle çevirdim, tetik parmağının kırılma sesinden zevk alarak silahını aldım ve kafasına nişan alarak tetiği çektim.

Boş. Lanet silahta mermi kalmadı.

Elim bacağıma gitti, botumda sakladığım çakıyı çıkarıp elinin ortasına ve ahşap zemine sapladım.

Moretti küçük bir kız gibi çığlık attı ve yere yapışmış halde acı içinde çırpındı.

O ayak sesleri artık bir yürüyüşe dönüşmüştü ve buradan siktir olup gitmemiz gerekiyordu.

"Seni lanet olası hain!" Avucundaki bıçağı çıkarmaya çalışarak bağırdı. Kendimi toparlayıp Toni'ye doğru koşarken onu bir saniye bile düşünmedim.

Yüzüne baktığımda dünyam o anda durdu. Gözleri ardına kadar açıldı ama ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirdim ve nefes alış verişimi durdurarak göğsünün kabarmasına dair bir işaret bekledim.

Hiçbir şey.

Yanında diz çökmeden önce kapıdan dışarı baktım ve çalışma odasına doğru koşuşturan adamların sırasını gördüm. Soğuk ve mantıklı bir hareketle parmaklarımı onun şahdamarına koydum ve dünyanın geri kalanı karanlığa gömülürken bir an hareketsiz durdum.

Öldü.

İkiz kardeşim, diğer yarım, ölmüştü.

Soldati sürüsü kapıdaydı, az önce ne anlamaya vaktim yoktu. Yas tutacak zamanım yoktu. Kendimin en iyi parçası düşmanın zemininde cansız yatarken parçalanmaya vaktim yoktu. Ve bu benim hatamdı.

Kim bilir hangi güçle ayağa kalktım, büyük pencereyi kırdım ve karda koşmaya başladım.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Elena

Gecenin bir yarısı yabancı bir ağırlığın bedenimi sıkıştırmasıyla uyandım ve belimi bir mengene gibi saran soğuk parmaklar beni sert bir ürpertiyle sarstı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Yere baktım ve Giancarlo'nun yatağının büyük bir kısmını kapladığını gördüm; kolları bacaklarımı sıkıca kavrarken başı karnımın üzerinde yatıyordu.

Bana cevap vermedi. Bunun yerine daha sıkı kavradı ve başını ortama daha da soktu.

Bacakları yukarı doğru çekildi ve vücudumun alt kısmı ortada olacak şekilde cenin pozisyonuna geldi.

"Burada olmamalısın. Benden vazgeçtin." Dedim, sesim hala içimde dolaşan terk edilmişlik duyguları kadar sertti. "Çık dışarı."

Bacaklarımı onun donmuş pençesinden kurtarmaya başlayamadan vücudu şiddetle titredi. Devasa gövdesi sessiz hıçkırıklarla sarsıldı. Nefes almayı bıraktım, onu dinledim, vücudu saf kederle tekrar titremeden önce aldığı her derin umutsuzluk nefesini içime çektim.

Giancarlo'nun sanki içinde hâlâ bir insanlık varmışçasına parçalanışına tanıklık ederken, bükülmüş ve kırılmış kalbim daha da paramparça oldu.

Mafya adamları ağlamaz. Mafya adamlarının duyguları bile yoktur. Daha çocuk yaşta kalplerinden koparırlılar ve bu boşluğun yerini kana susamışlık ve bitmek bilmeyen bir güç arzusu alır. Mafya erkekleri kırılganlık göstermeyi göze alamazlar.

Yine de bu acımasız şeytan kollarımda hıçkıra hıçkıra ağlıyor, sanki tutunabileceği tek can simidiymiş gibi bedenime sarılıyordu.

Tüm bu kuralları bir kenara bırakıp sadece hissetmesini izlerken boğazım tılandı.

Elim saçlarını buldu, onu biraz olsun teselli etmeye çalışırken saç tellerini okşadım. Onu duyduğumda gözyaşlarım yüzümün kenarlarından aşağı aktı

Bir katili, gerçek duyguları olan ve kalbi o geniş göğsünde düzgünce sıkışmış bir ölümlüye dönüştüren acıyı boğarak bastırdı.

Hissetmek bu adamların asla oynamaya cesaret edemeyeceği tehlikeli bir oyundu. Bu bir zayıflıktı ve zayıf mafyaların sonu sığ çukurlar olurdu. Yine de, işte buradaydı, o kadar çok hissediyordu ki göğsüm her hıçkırığındaki ıstırapla yanıyordu.

"Buradayım," diye fısıldadım, parmaklarım şakağından kalın siyah saçlarına doğru aynı çizgiyi izliyor, dağılmış saç tellerini tekrar tekrar düzeltiyordu.

Giancarlo'nun kollarımda parçalanması bencilce bir duyguydu ama buraya geldiği düşüncesinin göğsümde yarattığı sıcaklığa engel olamıyordum. *Bana* parçalanmak için gelmişti. Onun kırılganlığı yürek burkucuydu ama bir şekilde benim de bir paramı onarıyordu.

"O gitti, Elena. O öldü." Vücudu yeni gözyaşlarıyla yeniden sarsıldı, sesindeki acı benim de gözlerimden yeni yaşlar akmasına neden oldu. Kimden bahsediyordu? Kimden bahsediyordu? "O gitti ve hepsi benim suçum."

Hüngür hüngür ağladı ve ben de istediği kadar huzur içinde yas tutmasına izin verdim. Bir süre sonra sakinleşti, sonunda nefes alış verişi düzeldi.

"Giancarlo," diye seslendim, yanıma gelebilmesi için kollarından ekiştirdim. Gözlerinin içine bakmalı ve acısını dindirmenin bir yolunu bulmalıydım. Onu bu halde görmeye dayanamıyordum, bir şeyler yapmalıydım. "Bana bak."

Görünüşe göre bu çok fazla bir şeydi ve onun kırılganlığında bizi birbirimize bağlayan kırılgan bağı koparmıştım. Sırtını bana dönerek yatakta doğruldu ve ben de onu takip ettim. Geniş bedeninin arkasında diz çöktüm, ellerimi omuzlarına koyarak bana dönmesini işaret ettim.

Bunu yaptığında ağzımdan bir nefes ıktı. Gömleği kana bulanmıştı, yüzünde ise bir yıkım maskesi vardı.

"Yaralısın," dedim çılgınca kanın nereden geldiğini görmeye çalışarak.

Elini omzuna koydu ve bakışlarını tekrar yatağa çevirdi. "Ben iyiyim." Başını öne eğerek, daha bir saniye önce onu bu kadar savunmasız hale getiren duygularını dizginleyerek cevap verdi.

"Bana bak," diye tekrar talep ettim. İtaat etmesi bir dakika sürdü ve bunu yaptığında, gözlerindeki bakış yüzünden kalbim yeniden kırıldı. Kan çanağı gibi kırmızı, şiş ve hüznün içinde yüzüyordu.

"O öldü." Sesi tekrar kırıldı, "Kardeşim, sahip olduğum tek aile öldü."

O anda, acısının onu mahvetmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığından kesinlikle emindim. Hiç kimse bu yeteneğe sahip olamazdı ama en azından başa çıkmasına yardımcı olmaya çalışabilirdim. Buraya geldiyse, iyileşmesine yardımcı olacak kişinin ben olabileceğimi düşünmüş olma ihtimali vardı.

Yüzünü tuttum, gözlerinin derinliklerine baktım ve dudaklarımı şefkatle onunkilere yerleştirdim. Eliyle ensemini tutarak beni karşıladı, dudakları öpüşmemizi derinleştirmek için ayrıldı.

Dikkatlice bacaklarının üzerine tırmandım, kucağına oturdum ve tüm duygularımı o öpücüğe döktüm. Aynı tutkuyu barındırıyordu ama çok daha fazlası da vardı. Derin bir bağ, bir anlayış, kırık kalbimi parçalara adam için daha hızlı atmasını sağlayan söylenmemiş bir şey.

Giancarlo yaralarının acısıyla yüzünü buruştursa da beni göğsüne sımsıkı bastırdı. Beni öyle bir kavradı ki, asla bırakmayacağını anladım.

"Başka kimsem yok," diye mırıldandı öpücükler arasında. "Bu lanet dünyada yalnızım."

"Bu doğru değil." Durdum, beni duyduğundan emin olmak için yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bana sahipsin. Bir parçam her zaman senin olacak."

Giancarlo'nun bakışları bir an benimkilerde oyalandı, dudaklarımı tekrar ele geçirmeden önce sözlerimi anladı. Dili her zamanki gibi talepkârdı, tüm tutkusunu, öfkesini ve ihtiyacını bu öpücüğe döküyordu.

"Ben senin için iyi değilim. Ben pisliğim."

"Seni bir Don kadar istiyorum." "Güllerimi kopardın."

"Kalbimi kırdın."

Aramızda küçük bir savaş var gibiydi ama ikimiz de bizi birbirimize bağlayan, her şeyi tüketen öpücüklerden vazgeçmedik.

"Bu gece kırıldım, *Fiore mio*. Beni bir an için bile olsa bir araya getirebilecek tek şeye karşı kendimi tutamayacağım."

"Ben de kırıldım," diye itiraf ettim, ağzım onunkinden zorlukla ayrılırken. Onu uzaklaştırmam için beni ikna etmeye çalışıyordu ama dili, konuştuğumuz her kelimedede artan bir yoğunlukla benimkini tüketiyordu. "Onar beni."

Bunu hissetmemeliydim ama içimde aniden yeni bir ateş yandı.

"Senden vazgeçtim. Öyle dememiş miydin?" Diye sordu, öpücüğü bu sözlerin sert tonuyla daha acil hale geldi.

"Bu gece seninim. Ta ki gün gelip, yemininiz her neyse onu kazanana kadar."

Sanki ona hakaret etmişim gibiydi. Giancarlo hırladı, saçlarımı çekti ve boynumu öptü. Kulağımın hemen altındaki noktayı sertçe emmeden önce dişleri hassas tenimi sıyırdı. Canımı yaktı ve sahiplenici tavrıyla omurgamdan aşağı bir şehvet dalgası yayıldı.

"Benim." Fısıldayarak uzaklaştı ve boynumdaki izi okşadı.

"O zaman beni al." Bu alçakça bir darbe, bir kışkırtmaydı. Ama onun karanlığının beni lekelemeyeceğini ve belki de hayatındaki tek değişmezi kaybetmenin acısını bir anlığına da olsa unutabileceğini biliyordum.

Giancarlo'nun eli aramızda süzüldü, parmaklarının arkası iç çamaşırımın üzerinden amımı sıyırmadan önce elbisemi yukarı çekti.

"Bana durmamı söyle, Elena. Bana durmamı söyle, yoksa onu alacağım." "Ben sana verirken alamazsın."

"Çok ıslak," diye mırıldandı ve tenimi dokunulma ihtiyacıyla tutuşturdu.

Parmaklarından biri külotumun altındaki yüzeyi sıyırdıktan sonra burnuna götürdü ve içine çekti. Çok kirli görünüyordu, ama gözleri kapalı kokumun tadını çıkarırkenki görüntüsü, dün gece bana gösterdiği o ham duyguyu daha fazla arzulamama neden oldu.

"Fırtınamdaki tek ışık sensin Elena ve ben sana sırtımı döndüm. Eğer kalsaydım o ölmeyecekti ve sen de hâlâ benim olacaktın."

"Ben hâlâ buradayım."

"O zaman bana kocan de. Duymak istediğim şey bu. Seni ilk kez doldurduğumda kocanı çağırdığını duymak istiyorum."

Daha fazla tutamadım. Ellerim hızla pantolonuna gitti ve altında bir kaya kadar sert olduğunu hissettim. Onu serbest bırakabilmek için kendimi bir santim geri çektim, elime aldım ve yavaşça pompaladım.

"Beni içine sok, karıcığım." Sesi iblisler ve şehvetle sıırılsıklam olmuş bir halde emretti ve ben de bunu yerine getirmeye çok hevesliydim.

Ben kıcıımı yukarı çekip ucunu girişime yerleştirirken o da iç çamaşırımı yana doğru tuttu. Yavaşça ağırlığımı bıraktım ve bir iniltiyle onu içimde karşıladım.

"Aman Tanrım."

"Yavaşça." Dedi, ilerlememi durdurarak. "İyi misin?" "Evet. Biraz acıyor ama iyiyim. Kendimi çok... çok dolu hissediyorum."

"Daha gidecek çok yolun var. Bunu kaldırabilirsin." Kalçalarımı aşağıda tutarak ve hafif bir baskı uygulayarak bana koçluk yaptı. "İşte bu kadar. Ne kadar iyi bir kız olduğuna bak, ilk denemende hepsini alıyorsun."

Sözleri içimi garip bir gururla doldururken, bacaklarımın arasında karıncalanmalara neden oluyordu. Neden onu memnun etmeyi bu kadar çok istiyordum?

Aramıza baktı, yüzü bu gece ilk kez aydınlandı. "Bu inanılmaz bir manzara. Karım, sikimle dolu."

Aşağıya doğru bir bakış atmaya cesaret ettim ve içimde nasıl kaybolduğunu gördüm ve hareket etme dürtüsü içimi ateş gibi yırttı. Acıyıp acımayacağını görmek için kendimi test ederek kalçalarımın etrafında döndüm. Hissettiğim hafif acı, tam hassas sinirlerim ona sürtünürken yerini bir zevk dalgasına bıraktı.

"Bu-"

"Cennet." Sözümü kesti, elleri kalçalarımdaydı ve acı verecek kadar yavaş bir ritimle hareket etmeme yardım ediyordu. "Tanrım, küçük, dar deliğin beni çok iyi sıkıyor."

Kalçalarımı daha yukarı kaldırdım, geri inmeden önce sert siki hafifçe dışarı kaydı.

"Bu iyi mi?" Bakışlarım onunkilere gömülmüş bir halde sordum.

"Sen mükemmelsin." Beni sonuna kadar çekti ve öptü. Ruhu benimkine sesleniyormuş gibi öptü beni, her bir parçasına sahip olmak için derin bir ihtiyaçla tüketti.

Kalçaları hareket etti, bana da aynısını yapmam için koçluk yaptı, dudaklarımız birbirininkinden hiç ayrılmadı. Bir eliyle elbisemin üst kısmını çekerek açtı, sütyenimi aşağı çekti ve meme ucuma yapışıp ısırıldı.

"Oh lanet olsun." İnledim, o göğsümle oynarken kalçalarım hızlandı.

"Bu anı kaç kez hayal ettiğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Seni döllerimle doldurmak ve yalayarak temizlemek hakkında?"

"Bunu istiyorum. Lütfen, Giancarlo, içime gel. Her bir parçanı hissetmek istiyorum."

"Kendini bu şekilde sikimin üzerinde becermeye devam edersen dileğin gerçekleşecek."

"Böyle mi?" Daha sert ittim, tekrar aşağı dalmadan önce onu içimden çıkardım, genişliğinin beni yaymasının acısına aldırmadım.

"Siktir, aynen böyle. Açıgözlü küçük amcığın beni sertçe yutmayı seviyor, değil mi?"

Giancarlo belimden tutup bizi döndürdü, beni yatağa yatırdı ve bacaklarımdan birini omzunun üzerine çekti. Aletini sonuna kadar çıkardı, girişimi dürtme şeklini inceleyerek başıyla beni kızdırdı.

"Tanrım, amın sadece benim için yapılmış. Beni ne kadar iyi aldığına bak. Acıyor mu, *Fiore mio*?" Tekrar geri çekilmeden önce içime daha sert girerek sordu.

"Zar zor. Hafif bir acıyla daha iyi hissediyorum."

İçime sığ bir şekilde girdi, bizi saygıyla izliyor, her pompalamada mırıldanıyordu. "Benim amım. Benim karım. Benim. Yani. Benim. Benim."

Giancarlo vücudunun benimkinin üzerine yığılmasına izin verdi, eli aramızda sıkışmıştı ve başparmağı klitorisime baskı yapıyordu. Dudakları açlıkla benimkini ele geçirirken, içime derinlemesine iterken onu fiskeledi.

"Aman Tanrım, bu inanılmaz," diye inledim, sesim şehvet ve ihtiyaçtan tanınmaz hale gelmişti. "Lütfen durma," diye yalvardım.

"Benim için boşalacaksın, karıcığım. Ben de bu güzel amcığı döllerimle dolduracağım."

"Evet."

Daha sert daldı, yatağımın başlığı tekrar tekrar duvara çarptı. Homurtuları ilkeldi, beni uyarmadan mutluluğa giden merdivene tırmandırdı.

"Tanrım, ben..." Zevk tüm bedenimi ele geçirirken gözlerim kapandı, kocam da benimle birlikte kükreyerek orgazm oldu.

"İşte bu . Al bakalım. Son damlasına kadar."

Son bir pompayla Giancarlo üzerime yığıldı, göğüslerimiz birlikte kabarıyordu.

Hareket etmesini hiç istemedim. Ait olduğu yer burasıydı, içimin derinliklerine gömülmüştü.

"Evlilik yüzüğünü gül fidanına attın." Dedi, sesi suçlayıcıydı.

"Geri dönmeyecektin. Onur öyle yaptı, değil mi?"

"Eğer sana sahip olamazsam onurun hiçbir anlamı yok." Kalbim küt küt atmaya başladı ama mantığım hemen karşılık verdi.

"Ama bana sahip olamazsın. Benden vazgeçtin."

"Baban için yeni bir anlaşmam var. Her , anlaşsak da anlaşmasak da sen benimsin." Elimi kendine doğru çekti ve alyansımı tekrar parmağıma taktı. "Seninle evlendim, seni becerdim ve sana sahip çıktım. Belki de bebeğim çoktan içine tohumlandı. Geriye kalan tek şey senin için öldürmek ve ben bu konuda çok iyiyim. Sen hâlâ benim olmak istediğin sürece."

Bir an duraksadım, sözlerini arkalarındaki tüm gizli anlamlarla birlikte içime çektim, yüzünün pusulamla birlikte endişeli bir hal almasını izledim.

"Ben seninim, Giancarlo."

"Güzel." Dudakları içten bir gülümsemeyle aralandı. "Çünkü seni ilk gördüğüm andan beri seninim ve bu gece sevdiğim diğer tek kişiyi kaybetmeye dayanamam."

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Giancarlo

Fırtınadan sonra sükunetin hüküm sürdüğünü kim söylemişse, bir mafya savaşının içinde hiç bulunmamış demektir.

İlk fırtına, ufukta beliren gerçek cehennemi besleyen küçük bir fırtınadan başka bir şey değildi. Moretti yaptıklarının bedelini ödeyecekti ve bir gün ben de olanlarda payıma düşen hatanın bedelini ödeyecektim. Ama şu anda lazerle ilkinde odaklanmış durumdaydım.

"Dün gece yeni bir anlaşmadan bahsetmiştin," diye başladı Elena, nazik elleri omzumdaki kötü yarayla ilgilenirken. Gözleri benimkilerden tekrar tenime kaydı ve onu rahatsız eden şeyin ilk kelimelerini sıraladıktan sonra bakışlarımdan kaçındı.

"Yükseliyorum Elena. Olmamı istediğin kişi oluyorum ve bunu yaparken de o şerefsizi öldürüyorum." Zamanı gelmeden ayrıntılara girmek istemediğim için cevap verdim.

Benim yarı doğrumu fark etti, azı dişlerini ısırırken çenesi titriyordu.

"Bu acıtacak."

Dişlerimi sıktım, iğneyi derime batırıp ipliği çekerken aklımdan geçen küfürleri dizginledim. Elleri kanımla ıslanmıştı ve dün gece benim de onun vücudundan mümkün olan en iyi şekilde kan aldığımı hatırlamadan edemedim.

Sikim onun saflığıyla lekelenmişti ve bu beni çok sertleştirdi.

Hiç.

"Biraz intikam , değil mi?" Alay ettim.

"Karını on ikiden az bir süre önce babasının evine geri getirdin.

Sanki geri vermek istediğin bir Noel hediyesiymiş gibi onu seninle evlenmeye zorladıktan saatler sonra." Cezalandırmaktan geri durmayarak derimde bir delik daha açtı.

"Ben bir pisliğim." Yüzümü buruşturdum, iki et parçasını birbirine bağlayan bir dikiş daha atıldı. "Özür dilerim, *Fiore mio*. Bunu sana ömür boyu yalvararak ve yepyeni bir Juliet gülü fidanıyla telafi edeceğim."

Bir kıkırdamayı gizledi ve ben de ona ulaştığımı anladım. Noel sabahına sağ çıkarsam bu sözümü yerine getirecektim ki bu da bu sabahı atlatıp atlatamayacağıma bağlıydı.

"Babam bundan hoşlanmayacak. Don Bartolini'nin de hoşuna gitmeyecek. Biliyorsun... müstakbel kocam." Sözleriyle teslim ettiği kişiyi vurgulamak için bir bıçak daha.

"Yanılmıyorsam parmağında zaten bir evlilik yüzüğü var," diye homurdandım, ensesinden saçlarını kavradım ve yüzünü kendime yaklaştırdım. "Seni yaladım, karıcığım. Sen benimsin."

Dudaklarımı onun dudaklarına, sahiplenme ve sahiplenmeden bahseden bir güçle çarptım. Elena Battaglia benimdi ve aksini kabul etmektense ölmeyi tercih ederdim.

"Babanla aramızı düzelterek ama önce sikimin üzerine oturacaksın ve ben söylediğimde boşalacaksın. Herkesin kocanın seni nasıl tatmin ettiğini görmesi için iyi sikilmiş görünmeni istiyorum."

Elena üstüme çıkmak için ayağa kalktığı anda hâlâ etimde asılı duran iğneyi bıraktı. Onun yerine ben ayağa kalktım, onu kendimle birlikte döndürdüm, ikimiz de makyaj masasının aynasına bakarken ereksiyonum kışına yaslandı.

Yüzü şehvetin mükemmel bir resmiydi ve henüz ona dokunmamıştım bile. Elbisesini yukarı çektim, yanağına sert bir şaplak indirmeden önce mükemmel, yuvarlak kışını bana gösterdim. Elena irkildi ama ağzından kaçan inilti bana aldığı zevkin acıdan çok daha fazla olduğunu söyledi.

"O iğneyi bana batırmaktan zevk aldığın için." Ona tekrar, daha sert bir tokat attım, nefes nefese bir inleme daha çıkardı, elleri tezgahı daha sıkı kavradı. "Bu da başka biriyle evleneceğini ima ettiğin için." Bir tokat daha, teninde kırmızı izim belirdi ve sırtımama neden oldu. "Bu da alyansını fırlatıp attığın için."

Hızlı bir hareketle iç çamaşırını vücudundan yırtıp fermuarımı indirdim ve taşaklarıma kadar sertleşen aletimi içine gömdüm.

"Tanrım, sırlıklam olmuşsun Elena." Tısladım, ondan biraz çekildim, ıslaklığı sikimi tamamen kapladı. "Bu amcığı ne kadar sert sikebilirim?"

"İhtiyacın olduğu kadar sert."

Sonuna kadar çektim, ona bir kez soktum, iniltisi sıkılmış dişlerinin arasına hapsoldü. "Böyle mi?"

"Daha sert."

Tekrar ettim. Sonuna kadar çıktım, sonra kalçaları mermere çarpana kadar ona çarptım. "Bu kadar mı, karıcığım?"

"Daha sert." Sesi bir ciyaklama gibi çıktı.

Elim vücudunda daireler çiziyor, parmağım klitorisinin üzerine iniyor, inlemelerinin ritmiyle durmaksızın tıngırdıyordu.

"Canını acıtacağım Elena," diye homurdandım, tüm gücümle kaygan amına sokuyordum. "Hayatımın her lanet günü, sen sikimin üzerine boşalana ve kime ait olduğunu hatırlayana kadar canını yakacağım."

"Tanrım, Giancarlo." Eli aynanın üzerine düştü ve ben gördüklerimden zevk aldım.

"Aynadan bana bak, Elena. Ben seni arkadan becerirken yüzüme bak." Başını kaldırdı, dudakları dudaklarının arasına sıkıştığı için kızarmış ve morarmıştı, yanakları kızarmıştı. "İçinde benim sikim varken ne kadar güzel ve tamamlanmış görüldüğüne bak, *Fiore mio*. Şuna bir bak."

Onu sertçe becerdim, sikim ondan önce boşalmamak için zorlanıyordu. Klitorisini daha sert çimdikledim, inlemeleri duyulmaz hale gelirken havada çınlayan tek ses tenimin onunkine çarpmasıydı.

"Benim için gel, Elena. Benim için gel ve kocanın adını inlet." Daha sert ittim, diğer elim kalçasını yerinde tutarken klitorisini iki parmağımın arasında

"Giancarlo. Aman Tanrım, Giancarlo." Amı kasıldı, sikimi o kadar sert sıkıyordu ki içinde hareket etmekte zorlanıyordum. Tanrım, inanılmazdı. Elena sert bir şekilde boşalırken ben de sikimdeki son döl damlasına kadar onun içine boşaldım.

"Sen o kadar benimsin ki Elena, eğer bugün ölürsem, geri dönüp her gece bunun gibi orgazmlarla sana musallat olacağıma söz veriyorum. Bunu yaptığımda yatağında başka bir erkek olmasa iyi olur." İkimiz de kaderin bugün bize ne getireceğini bilmiyorduk. Kesin olan tek şey, aletimin diğer ucundaki kadına olan bağlılığımı.

"Asla başka biri olmayacak, Giancarlo. Söz veriyorum."

Battaglia Malikânesi'nin sosyal katına çıkan merdivenlerden el ele, dünyaya meydan okumaya hazır bir şekilde indik. Bu lanet yerin ne kadar heybetli olduğuna, beni babasının çalışma odasına doğru yönlendiren kraliçeye verebileceğim her şeyden ne kadar uzak olduğuna dair şaşkınlığımı gizleyemiyordum.

Uzak durması gereken her şey olduğumu bilmek, ruh halimi bulut dokuzdan aşağı çekerek çıkmazımızın gerçekliğiyle yüzleşmemi sağladı.

Otuz yaşında bir Battaglia'yı korumak için komplo kuracağımı hiç düşünmemiştim ama şu anda hem Elena hem de babası ahlak ve onur yoksunu bir şerefsiz için kolay hedeflerdi.

Bu dünyamız kanunsuzdu. Yeminini bozan ve 'Onurlu Adam' unvanının ne anlama geldiğiyle dalga geçenler için hiçbir sonuç yoktu. Bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı.

Kahraman ya da kanunsuz değildim. Eğer bir pelerinin olsaydı, onu cinayet listemde biriken cesetlerin izini saklamak için kullanırdım. Yine de onun gibi şerefsizler için bazı sonuçlar olmalıydı.

Sahanlığa çıktığımızda koridorda sesler yankılandı, belli belirsiz ayak sesleri yaklaşıyordu. Kıpırdamadan durdum, Elena'nın elini tuttum ve Toni'nin bana öğrettiği şeyi yaptım. Sakin ol. Dinle. Sesleri göğsünde hissedene kadar sessiz ol.

"Tehlike karşısında arka planda vızıldayan nefes alıp vermeniz ve kalp atış hızınız değildir. Bu sizin düşünceleriniz. Korkularınız. Kafanızın arkasındaki mırıltı sizsiniz. O yüzden onları susturun ve dinleyin."

Her adımı saydım, tam köşeyi döndükleri anda yüzüme en az üç silah dayanacağını biliyordum.

Sanki kristal bir kürem varmış gibiydi. "Evimde yine ne halt ediyorsun?" Don Battaglia kükredi, silahı üçü arasında burnuma en yakın olanıydı.

Yanında Don Bartolini kaşlarını çatmış, sağ elinde siyah bir Beretta tutuyordu. Diğer adamı tanıımıyordum ama elindeki silahı rahatça kavrayışına bakılırsa Don Battaglia'nın yardımcısı olabilirdi. Silahları ve hassas durumları idare etmeye alışık olduğu belliydi.

"Bir anlaşma yapmıştık ve sen sözünü tutmadın." "Yeni bir anlaşma teklif etmeye geldim."

Gözleri parmaklarımın Elena'nın kollarıyla birleştiği sağ elime kaydı ve yakınlığımıza bakarak bakışlarını daralttı.

"Yapacak başka anlaşma yok, evlat. Şansını kullandın," diye cevap verdi son bir ses tonuyla. "Elena, çoktan gelinliğini giymiş olmalıydın."

"Elena bana söz verdi. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."
Elena elimi daha sıkı sıkı, diğer eli de elimi kavramaya geldi.

Kol.

"Elena evli, efendim." Don Battaglia'ya doğrudan cevap verdim.
Don Bartolini'ye dönerek, "Beni test etmeyin. Yapılabilecek çok şey var." "Bu konu halledildi. Don Bartolini'ye söz verdim ve bazı
Bunu hala kutsal sayıyoruz."

"Bu kolay bir çözüm." Başka bir şey söylemeden silahımı çektim ve herifi tam gözlerinin ortasından vurdum, hemen ardından silahımı yere fırlatarak savaş başlatmak için burada olmadığımı gösterdim. "Sorun çözüldü. Zaten buna değmezdi. Moretti ile çalışıyordu."

Teslim olmak için sol elimi havaya kaldırdım ama diğer elim Elena'nın avuçlarından hiç ayrılmadı.

Don Battaglia, lobisindeki pahalı halıya kanlar akıtan cesetle benim aramda sıkışıp kalmış, hamlemin geldiğini nasıl olup da göremediğini merak ediyordu. Diğer adam ise göz açıp kapayıncaya kadar üzerimdeydi, dizimin arkasına tekme atıp beni diz çökmeye zorladı, ellerimi arkamda tutup silahını kafama dayadı.

Direnış göstermedim. Ona reddedemeyeceği bir teklif yapmak için buradaydım ve şimdi tek engel yolumdan çekilmişti.

"Bir anlaşma yapmışlardı. Bartolini Elena ile evlenecek, seni öldürecek ve saltanatının anahtarlarını ona teslim edecekti. Tanıdık geldi mi?"

"Bu doğru olamaz. Bartolini iyi bir adamdı."

"Şimdi her zamankinden daha iyi bir adam." Kendi kendime kıkırdadım.

"İntihara mı meyillisin, evlat?" Yaklaştı, çenemi kavradı, silahı yanağımın o kadar derinine gömüldü ki tadını derimden alabiliyordum.

"Kapat, Don Battaglia. Elimde kalan tek şey kızınız ve eğer ona sahip olamayacaksam, o tetiği çekip acıma son verebilirsiniz."

"Kızımı hak ettiğin fikrini sana ne verdi?" "Hiçbir şey. Onu hak ettiğimi söylemedim. Onu sevdiğimi söyledim. Farkındayım.
farkı."

Don Battaglia'nın gözleri, vücudunu sağıma doğru saran Elena'ya kaydı. O boşluğu görür görmez kullandı. "Onu dinle baba. Önce dinleyip sonra karar vermekten zarar gelmez."

Bir an durdu, silahı yavaşça tenimden çekildi. "Konuş." Basitçe söyledi.

"Don Bartolini de tıpkı babam gibi bir Truva atıydı. Moretti kardeşimi vurup öldürmeden hemen önce itiraf etti," diye açıkladım, sesimdeki acıyı gizlemeden.

"Senin derdin ne, Giancarlo? Bütün gün bekleyemem."

"Bana bir ordu verin. Sadece bu gece için. Bana bir ordu verin ve Moretti'yi yerle bir edeyim. Babamın yıllar önce başlattığı işi bitireceğim. Onun topraklarını sana teslim edeceğim. Hiçbirini istemiyorum. Tek istediğim Elena."

Gözlerimle buluşmak için çömelmeden önce bana baktı. "Kızımı asla hak etmeyeceksin."

"Hiç kimse olmayacak." O, hiçbir erkeğin hak edemeyeceği kadar değerli ve eşsizdi. "Ama tüm hayatımı onun ihtiyacı olan şey olmaya çalışarak geçireceğim. Verecek hiçbir şeyim yok, bunu zaten biliyorsun, ama bu dünyada hiçbir isteği olmayacak çünkü ona kalbinin istediği her şeyi sağlayacağım."

"Bir Don'a ihtiyacı var." Arkamdaki adama beni ayağa kaldırmasını işaret etmeden önce soğuk bir şekilde konuştu. "Sen olabilir misin?"

"Ben hiçbir şeyin kralıyım."

Elena babasına dönmeden önce, "Sen de bir Battaglia olabilirsin," diye ekledi. "O onurlu bir adam baba. Mirasın için istediğin şey de bu. O yetenekli ve sen de ona senin kadar büyük olması için akıl hocalığı yapabilirsin."

Benim küçük fingirdem zayıflıklarımızla nasıl oynayacağını biliyordu. Onun silahları tam da canımızın en çok yandığı yerden, gururlu mafya egolarımızdan vuruyordu.

Don Battaglia bir an durakladı, seçeneklerini düşündü, arkamdaki adama baktı ve sessizce fikrini sordu. Karşımda duran Don gibi güçlü bir adamda bu nadir görülen bir şeydi.

"Bana Moretti'nin kafasını getirin, bunu tartışalım."

Bölüm 10

Giancarlo

Gece her zamankinden daha karanlıktı. Yağan karın parlak beyazlığını bile görmek zordu.

İnsanlar sevdikleriyle vakit geçirirken sokaklar boştu. Ne de olsa Noel arifesiydi ve aileler kutlama yapmak için evlerinin sıcaklığında toplanmıştı.

Kaçacak bir ailem yoktu ama bu geceden sonra kendime bir aile kuracağımdan emindim. Don Battaglia bana saltanatını, servetini vaat edebilirdi ama benim tek istediğim Elena ile bir aile kurmaktı.

Ellerime ılık bir nefes üfleyerek önce sağa sonra sola, her emrimde asılı kalan Battaglia *soldati* hattına baktım. Bu gece de her birinin ailelerine dönmesini sağlayacaktım.

Moretti fahişeleriyle ziyafet çekiyor olacaktı, şömüne yanyor, viski su gibi akıyordu. Aile umurunda değildi, bu yüzden bu gece nöbet tutan adamların her biri, o yiyip içerken ve kendinden geçene kadar sevişirken orada olmaya zorlanmak için isyan ipiyle bağlıydı.

Ben de o adamlardan biriydim, sadece Toni ve ben hiç umursamadık. Ne de olsa evde bizi bekleyen kimse yoktu.

Bu sefer değil. İçimde bir aciliyet hissi vardı. Bu işi bitirip beni bekleyen kadına geri dönme ihtiyacı. Onun kollarında tekrar kaybolmak için sabırsızlanıyordum. O am beni öldürecek ve ben buna hiç aldırmıyordum.

Muhafızlar turlarını tamamlarken, "Bu bizim için bir fırsat," diye fısıldadım. Her yolu, her programı, her manevrayı biliyordum ve Moretti bu sabahtan sonra bunları değiştirme zahmetine bile girmemişti. Nasıl yapacağını bildiğinden bile emin değildim.

Yavaşça, karda yırtıcı hayvanlar gibi ilerledik, izlerimiz gökyüzünden inen taze örtü tarafından hızla örtüldü. Moretti

Etrafı sarılmıştı ve o bunun farkında bile değildi.

Ben ön kapıdan içeri girerken, her bir *soldato* pencerenin dışında durmuş yemek salonuna bakıyordu. İki adam gölge gibi beni takip ediyor, yoluma çıkan Moretti adamlarının işini bitiriyordu.

Bu çok kolay oldu.

Yemek salonunun çift kapısını açar açmaz neden bu kadar az dirençle karşılaştığımızı anladım. Şömine yanıyordu, müzik , fahişeler bile buradaydı ama Moretti hiçbir yerde yoktu.

"Lanet olsun!" Bağırdım, ayağım içki şişeleriyle dolu bir el arabasına tekme atarak arabayı devirdi ve yere kırık camlar ve alkol döküldü.

Kadınlar bana döndü, arkamdaki lanet donanmayı gördüklerinde yüzleri düştü.

"Nerede o?" Sesim zihnimdeki cehennem savaşının içinde boğulmuştu. Herif bir adım öndeydi ve tembelliği ile aptallığının benim lehime çalışacağına güvenmişim.

"Bize içmemizi ve parti yapmamızı, yakında burayı ısıtmak için geri geleceğini söyledi."

İki geniş adım attım ve yüzündeydim, ensesindeki saçları sertçe çekiştiriyordum. "Bunlar tam olarak onun sözleri miydi? Isınmak mı? Böyle mi dedi?"

"E-evet." Korku içinde kekeledi. "Kullandığı kelime tam olarak buydu." "DEFOL! DIŞARI ÇIK! ÇIK!"

Avazım çıktığı kadar bağırdım ve beni duyabilen herkesi evden defolup gitmeye çağırdım.

Kapıdan dışarı adımımızı atar atmaz arkamızda gürleyen bir patlama oldu ve ilerideki ağaç hattından silah sesleri yükseldi.

Kadınlardan birinin başı çarpmanın etkisiyle geriye doğru eğildi. Bir kurşun kafatasını delerek vücudunun basamaklara düşmesine neden oldu. Karın içine daldım ve her iki yanımdaki iki Battaglia adamını aşağı çektim.

Arkamızdaki yangın ve yıkımın gürültüsü arasında "Yere yatın lan!" diye bağırdım.

Yanan odunların duman kokusu dayanılmazdı, beynimin geçmişe ait anıları barındıran kısımlarına ulaşıyor, beni neredeyse ömür boyu sürececek bir korkuya gömüyordu. Altımdaki kar eridi, alevlerin kavurucu sıcaklığı rahat edemeyeceğim kadar yakınımaya geldi. Ama biz

hareket edemiyordu. Önümüzdeki mermi fırtınası bizi cehennemle Moretti'nin öfkesi arasına hapsetmişti.

Bu lanet bir tuzaktı. Geri döneceğimi biliyordu. Onu hafife almıştım ve bu benim en büyük hatamdı.

"Şu duvara doğru sürünün. Çabuk olun ama sakın yerden kalkmayın," diye emrettim, hem *Soldati* hem de kadınlar bu isteğimi sorgusuz sualsiz yerine getirdiler.

Bu gece ölecektik ve tek düşünebildiğim karımın güzel yüzünü bir daha asla göremeyeceğim gerçeği idi. Sözümü yerine getirmek için orada olamayacağım. Don Battaglia'yı hayal kırıklığına uğratacaktım.

Bu sonuncusu beni şaşırttı ama kendime yalan söylemenin zamanı değildi. En sonunda gözlerimin önünden geçen şey geçmişten anılar değil, yaşanmamış bir gelecekti. Hiçbir zaman gerçeğe dönüşmeyecek olan keşkeler ve olasılıklar.

Bu gece ölecektim ama en azından savaşmadan ölmeyecektim.

Bir dakikalığına silah kesildi ve gece sadece Moretti'nin evini saran ateşin çıtırtılarıyla sessizliğe gömüldü. Onun içeride, çalışma odasındaki lanet sandalyeye bağlı olmasını ne kadar isterdim.

"Giancarlo." Ön bahçeden seslendiğini duydum. Başımı hafifçe kaldırdığımda Moretti'nin açıkta durduğunu gördüm, kar baldırlarına kadar geliyordu. "Beni mi istiyorsun? Erkek ol ve gelip beni al."

"Onları buradan götürün. Don Battaglia rayların diğer tarafında olmalı. Ona git, her şeyin berbat olduğunu söyle. Ona ölmeden önce aklımdaki son şeyin Elena olduğunu ve Moretti'yi de yanımda götürdüğümü."

Duvarın arkasında durdum, ellerim havada, düşmana teslim olmuşum.

"Buradayım," diye bağırdım, Moretti'nin dikkati lanet olası evini kül eden yangın kadar büyük bir öfkeyle üzerime çevrildi.

"Bu Noel arifesinde kendimi nostaljik hissediyordum. Ne de olsa özel bir gün. Bugün yirmi altı yıl, değil mi?" Sözleri bir kurşunun vurabileceğinden daha sertti. "Belki sen de onların gittiği yoldan onlara katılmak istersin diye düşündüm. Noel Baba gelmeden önce cehennemde pişirmek."

"Elinde üstünlük olan biri için çok konuşuyorsun Moretti. Sorun nedir? Taşaklarını evde mi unuttun?"

Tek bir el havaya ateş etti, mermi kolumu sıyırdı ve canımı acıttı. Acıyla tısladım ama yine de ona doğru yavaşça yaklaşmaya devam ettim.

Elimi cebime attım ve onun için ayırdığım tek kurşunu sıktım. Buraya gelirken üzerine Toni'nin adını kazı mıştım ve öyle ya da böyle o pisl i ğ e bunu yedirecektim.

"Bu çok kiş iliksiz görünüyor, Giancarlo. Seni o ğ lum gibi büyüttüm, en azından seni kendi ellerimle öldürebilirdim."

Her zaman ülke büyüklüğünde bir egosu vardı, ama şu anda bana oldukça iyi hizmet ediyordu. Bana zaman ve fırsat kazandırdı.

"Annenin kömürleşmiş bedeninin üzerinde mastürbasyon yaparken kullandığım eller." Dedi, histerik bir şekilde gülerek, baş ı geriye doğru eğildi. "Onu bir ya da iki kez becerdim. Sevmedi ğ ini söylese de sertlikten hoşlanıyordu. Bir fahişe her zaman sever. Onlara acı hissettiren şey budur. Ç ı ğ l ı k lar ı n ı duymaya bayılırdım."

Vücudumda dolaş an öfke değildi, ondan on kat daha kötü bir şeydi. Ruhumu, akla gelebilecek en i ğ renç şeyleri yapabilecek iblislere gömen bir şey. Moretti bunu biliyordu. Hayatım boyunca bu yönümle oynamış tı. Ona en uygun ritimde dans edeceğ imi bilerek dürtülerime şarkı söyledi.

Bu gece olmaz.

Kardeşimden öğrendi ğ im bir şey varsa o da kontroldü. Zor bir dersti. Her zaman öğrenmek istemedi ğ im bir dersti ama bu gece onu onurlandıracak ve onun olabilece ğ i acımasız Don gibi düşünecektim.

Ciğerlerim havayı dışarı atmak için yanana kadar nefes aldım, ileri atılmak ve o pisl i ğ i yere sermek için duyduğum her dürtüyü yatıştırdım. Bunun yerine kıpırdamadan durdum, yüz hatlarımı hiçbir duygumu ele vermeyen sakin, hareketsiz bir yüze dönüştürdüm.

"O zaman bir düello," dedim yüksek sesle, adamlarının her birinin duyduğundan emin olmak için. Ço ğ u onurlu ve dürüst insanlardan oluşuyordu. Hepsini şahsen tanıyordum ve Moretti iste ğ imi kabul ederse hiçbiri müdahale etmeyecekti.

"Düello." Silahını yanına kaldırarak söyledi.

Verdiğ im kadarını almaya hazır bir şekilde tek kurşunu hazneye yerleştirdim. Beni vurabilirdi ama bu kurşun onun içinden başka hiçbir yerde son bulmayacaktı.

Moretti ondan geriye doğru saymaya başladı ve tam da tahmin etti ğ im gibi, herif bire gelmeden döndü ve atış ı nı yaptı. Tekrar, içine daldım

Karın beni örtecek kadar yüksek olmasını umuyordum.

"Öldürün onu!" Bağırdı, öfke ve umutsuzluk sözlerini ıslatıyordu.
"ÖLDÜRÜN ONU DEDİM!"

Silahı boşalana kadar tekrar, tekrar ve tekrar ateş etti. Her birini saydım, sonuncusundan sonra ayağa sıçradım.

"Bu Toni için," dedim tetiği çekmeden yarım saniye önce, alnına nişan alarak.

Silah sesi yangından daha gürültülüydü. Patlamadan daha yüksek. Vücudumda dolaşan korkulardan daha yüksek sesle.

Moretti'nin ağzının açık kalmasını, gözlerinin yuvalarından fırlamasını ve dizlerinin üzerine çöküp karı kıpkırmızıya boyamasını izledim.

Bölüm 11

Giancarlo

Keşke Toni burada olsaydı.

Bu zafer bizimdi ve bunu onunla paylaşmaktan başka bir şey istemiyordum. Annemle babamın mezarı başında dururken, mezar taşlarının üzerine yeni toplanmış bir Juliet gülü yerleştirdim. Noel sabahı her zaman acı verici olmuştur, unutmanın suçluluğu bizi tüketirken yıllar boyunca solmuş anıları gündeme getirir.

Onlar öldüğünden beri bu her yıl yaptığımız bir ritüeldi. Battaglia Malikanesi'ne gitmeden önce saygılarımı sundum ve tüm ailemin kaybı için yas tuttum, sonunda yeni bir aile kurma zamanımın geldiğini biliyordum.

Elena beni kapıda bekliyordu. Noel önlüğünün altında mavi bir elbise, kocaman bir gülümseme ve açık kollar beni eski düşmanımın evinde karşıladı.

Don Battaglia onun birkaç adım arkasında durmuş, kolunu uzatmış, beni selamlamak için bekliyordu.

"İyi iş çıkardın, Giancarlo. Sadakatin bana senin onurlu bir adam olduğunu gösteriyor."

"Teşekkür ederim, Don Battaglia. Hiçbir zaman bir krallık istemedim. Bu ağabeyimin hayaliydi."

"Belki de onun anısını onurlandırmalı ve bu saltanatın gördüğü en iyi Lord olmalısın."

Elena'ya bakmak için geri döndüm, gözleri sevinçle parlıyordu.

"Benim adımı alacaksın, evlat. Battaglia mirasının gelecek nesiller boyunca yaşamasını sağla. Ne de olsa senin baban da bizden biriydi." Don Battaglia'nın sesi kesin ve kararlıydı.

"Liderlik hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Aksine yemin ederim. Dün gece adamlarıma liderlik ettin ve onları bütün olarak geri getirdin. Sana sadakatleri yok ama yine de bir şekilde güvenlerini ve saygılarını kazandın. İşte gerçek liderler böyle olur evlat. Gerisi sadece gürültü."

"Evet de Giancarlo, lütfen." Elena yalvardı, beni her zaman göğsümden lazer ışınları gibi vuran o çekici yeşim gözlerinde umut yüzüyordu.

"Tek bir şartım var." Karşı çıktım, Don Battaglia omuzlarındaki rahatlığı aniden kaybetti. "Moretti annemi öldürdü. Masum bir kadını. Bir aile gibi davranacağımıza, kendimizi koruyacağımıza yemin ediyoruz ama sevdiklerimizi kendimizden nasıl koruyacağımızı bile bilmiyoruz. Yeraltı dünyasının kaos içinde yaşamasına gerek yok. Bir düzen bulabilir ve onu güçlendirebiliriz. Zaten lanet olası bir kuralımız var, tek yapmamız gereken buna uymak ve İtalyan Mafyası'nın her klanının da uymasını sağlamak, yoksa sonsuza dek iki savaşa birden olacağız - kendimizle ve düşmanla."

Don Battaglia'nın dudakları içten bir gülümsemeye dönüştü, gözleri gururu andıran bir şeyle parlıyordu.

"Sen kesinlikle özünde bir Battaglia'sın. Size üzerinde çalıştığımız küçük bir projeden bahsedeyim. Her mafyaya hükmedecek, yasalarımızı uygulamak için Lordların seçtiği bir Komisyon. Beş adam. Kötü şöhretli ve onurlu. Keskin bir ahlaki pusula ile tarafsız. Görünüşe göre talep ettiğiniz şey yolda olan bir şey. Belki bir duş alıp temiz giysiler giydikten sonra Noel yemeğinde bu konuyu konuşabiliriz."

Bir kez başımı salladım ve Elena'nın uzattığı eli tutarak onu yukarı kadar takip ettim. Duman ve intikam kokuyordum ve o zamandan beri ilk defa Noel sabahı kendimle barış içindeydim.

"Bu şeyin hâlâ burada ne işi var?" Elena'nın dolabının önünde hâlâ asılı duran lanet gelinliği fark ederek, "O şey hâlâ burada ne arıyor?" dedim.

Sıcak kıskançlık damarlarımda dolaşıyor, avuçlarımı başka bir ceza için kaşındırıyordu. Kapıyı çarparak kapattım ve onu boğazından tutarak dolaba doğru ittim. Tıpkı onunla o sokakta tanıştığım günkü gibi nefesi kesildi ama vücudunu saran korku değildi.

Elbiseyi yere çektim, kirli botlarımla üzerinde tepindim ve olabildiğince çok parçasını mahvettiğime emin oldum.

"Diz çök," diye homurdandım ve güzel küçük karım itiraz etmeden dizlerinin üzerine, lanet elbisenin üzerine çöktü. "Kime ait olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Kemerimi pantolonumun ilmiklerinden çıkarıp küçük güzel yüzünün önünde şaklattığımda Elena sertçe yutkundu.

"Hayır." Küçük bir sesle söyledi.

"Hayır, *efendim*." Onu düzelttim, parmağımı çenesinin altından geçirdim ve bakışlarımla buluşması için başını yukarı kaldırdım.

"Hayır, efendim." Tekrarladı ve aletim neredeyse pantolonumun içinden fırlayacaktı. "Her iki şekilde de unutmayacağından emin olacağım. Eller . " I

Ona istediğim pozisyonu gösterdim, ön kollar bitişik, bileklerden bağlıydı ve Elena benim hareketimi taklit etti.

Kemerimi kelebek şeklinde sardım, sıkıca çekmeden önce nazik bileklerinin geçmesi için iki delik bıraktım.

"O mükemmel ağzını sikeceğim Elena. Ve işim bittiğinde, bu elbiseyi dölleriyle boyayacağım."

Sözlerimdeki bir şey gözlerinde bir parıltı yarattı, dili lezzetli dudaklarında gezinerek ıslak bir şehvet ve arzu izi bıraktı. Aletimi dışarı çektim, sırf onu benim için dizlerinin üzerinde görmekten şaftım bir kaya kadar sertleşmişti. Elena gözleriyle onu takip etti, ağzında olması için duyduğu özlem belliydi.

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Şükürler olsun, yoksa yine bir cinayet çılgınlığına girişecektim."

"Hayır. Demek istediğim, nasıl yapacağımı bilmiyorum." İtiraf etti, yanakları birden pembenin koyu bir tonuna büründü.

"Sana öğreteceğim, *Fiore mio*. Şimdi o dilini benim için çıkar."

Elena buna mecbur kaldı ve ben de dilinin üzerindeki yoğun pre-cum damlasını temizleyerek ona tadımı tattırdım.

"Bu iyi mi, *Karıcığım*? Hm? Tadımı beğendin mi?"

Başını salladı. Benim açgözlü kızım daha fazlasını ağzına almaya çalışıyordu. O tatlı dudakların etrafımı sarma şeklinden zevk alarak sikimi ona yedirdim.

"Şimdi em bebeğim. Beni içine al ve em. böyle, hmmm."

Önce ağzını nazikçe siktim, rahatladığını fark ettikçe hızlandım. Yeni başlayan biri için ağzı saf günahı ve ben farkına bile varmadan, bir dakikalığına sakinleşmek için kendimi dışarı çekiyordum. Elena kaybedince inledi ve beni kıkırdattı.

"Durma." Nefes nefese yalvardı. "Ağzıma söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim. O amcıkta başka hiçbir yerde sikimin suyunu kaybetmeyeceğim. Gece bit hamile kalmanı ve bebeğimi taşımanı istiyorum."

Şişmiş dudaklarını öptüm, içine girmeden önce onu o iğrenç gelinliğin kabarık kumaşının üzerine yatırdım.

Her iki bacağı da havadaydı, ayak bilekleri omuzlarımla arkasındaydı. Taze yaram ne kadar acırsa acısin, bu onun içine girebileceğim en derin yerdi ve işimi şansa bırakmıyordum. O piçleri yumurtalarına kadar sokar, bir delik açar ve bu onu hamile bırakırsa lanet olası bir kırmızı halı sererdim.

Ona karşı sallandım, her seferinde klitorisini sıyırdığımdan emin oldum, inlemeleri her geçişte büyüyordu. Yeterince tahrik olduğunda, onu çekmeye başladım, sahip olunan bir adam gibi ona çarpmadan önce birkaç itme için sadece aletimin başıyla onu becerdim.

Elena altımda kıvrandı, tırnakları uyluklarımla arkasına batıyordu.

"Tanrım, bak amın beni nasıl da bütünüyle yutuyor. Benim şeklime göre biçimlendirilmişsin, Elena. Amanın sadece bu siki tanıyacak."

"Evet, efendim." Sesi bir inilti ve nefes verme arasında güzel bir karmaşaydı ve sadece bir saniye sonra duvarları sarsılıyordu. O kadar sıkı kasılıyordu ki geri çekilmesi zordu.

"Siktir et," diye inledim, ona daha sert daldım, hayatımda hiç gelmediğim kadar sert geldim.

Ağırlığımı yukarıda tutarak yavaşça dışarı çektim, erkeklerimin herhangi bir damlasını onun tatlı amına karşı temizlediğimden emin oldum.

"Hiçbir şey boşa gitmez," dedim, ayaklarını havada tutarak yatağındaki örtüleri çektim ve kaldırması için kıcının altına sıkıştırdım.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir süre böyle kalın. O çocuklara biraz yerçekimi yardımı ver." Elena güldü, bu ses kalbimi neşeye doldurdu. "Kes şunu. Onları dışarı çıkmaya zorluyorsun. Gülme."

Aptalca talebim sadece daha yüksek sesle gülmesine neden oldu ve daha fazla itiraz edemedi Elena'nın bağlı elleri gömleğimi çekti ve beni yanına çöktürdü.

"Bir gün harika bir baba olacaksın, Giancarlo."

Onun büyüüne kapıldım. Parmaklarının Tanrı bilir göğsümde izlediği yol beni yavaşça daha önce hiç deneyimlemediğim kadar derin bir uykuya daldırdı.

", Elena." Karanlığa teslim olurken adeta yalvardım. "Asla gitmeyeceğim, Giancarlo. Sonsuza kadar seninim."

Sesinin senfonisi bir yaşam vaadiyle sarmalanırken, hayatımda yaşadığım en huzurlu dinlenmeyle kendimi uykuya bıraktım.

Kabuslarım sona ermişti ve nasıl olduysa benim gibi hak etmeyen bir pi, gelmiş geçmiş en değerli hediyeyle sahip olmuştu.

Hayatımın aşkı.

şimdi, şu krallık hakkında.

OceanofPDF.com

Sırada ne var?

48 yıl sonra

Vahşi Ayartma-Bölüm 1

Jamie

Bugün sabah 10'da hayatım değişecekti.

Ya New York'ta kalıp kiramı ödeyecektim ya da buradan ayrılıp geçmişimle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Hazırlandığım ikinci tur görüşmelerin sonucu bu kadarı belirleyecekti.

O işe nefes almak için hava gibi ihtiyacım vardı.

Karşıdan karşıya geçmek için beklerken, adım atmaya asla gücümün yetmeyeceği bir mağazanın yansımasında profesyonel görünme çabamı inceledim. Vitrindeki manken benimle alay ediyor gibiydi. İçimi çektim, korkumu gizlemek için sürdürdüğüm özentili süslü kıyafetlerin ve renkli rujun görüntüsünü kimsenin okuyamayacağını umuyordum.

Takım elbise ceketimin mükemmel bir şekilde ütülenmiş kumaşını düzelterek, bugün hayatta kalmak için ihtiyacım olan cesaret ve kararlılığı bana aşıladığını umduğum derin bir nefes daha aldım. Hepsine ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

AD Architects, Adrian Dornier tarafından kurulan ve yönetilen üst düzey, dünyaca ünlü bir mimarlık firmasıydı.

Adam bir efsaneydi.

Çok çalışmaktan ve yıkıcı tasarımlardan başka bir şey yapmadan zirveye ulaşmış ve kendisini sektörün en büyük isimleri arasına sokmuştu. Benim gibi deneyimsiz birinin bulamayacağı bir şey.

korkutucu.

Bu ürkütücü düşünce karşısında biraz büzülmekten kendimi alamadım.

Kimi kandırmaya çalışıyorum? Asla başaramayacağım.

Yine de, tanışmak üzere olduğum adamın statüsünün güvenimi sarsmasından daha fazlası vardı. Bu tür bir kendini sabote etme, hayatımı değiştirecek bir görüşme öncesinde yaşadığım gerginlikten çok daha derinlere uzanıyordu.

Sürekli duyduğum, tanıdık bir ses vardı. Her zamanki gibi küçültücü ve aşağılayıcı. Artık çok uzaklardaydı ama yine de beni ve hayallerimi parçalara ayırmaya devam ediyor, kararlılığımı unutulmaya fısıldıyordu. Kötü anılar ve travmatik bir geçmiş zamana ya da mekâna bağlı değildi. Aramıza ne kadar kilometre koymuş olursam olayım, bu düşünceler özümün bir parçasıydı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi ilk turu geçtiğimi hatırlamaya zorladım. Bir şeyleri doğru yapmış olmalıydım!

Ayrıca, seçeneklerim tükenmişti. Geri dönmekten başka çıkış yolu yoktu ve kader beni geri dönmeye zorluyor gibi görünse de *bu* benim son çarem olacaktır.

el.

Çalıştığım 7-Eleven'dan aldığım sefil maaşla New York'ta yaşamak, ya da hayatta kalmak mı demeliydim, neredeyse imkânsızdı. Geçen hafta hiçbir haber verilmeden aniden kapanmış olmasını boş verin.

Zaten üç aydır buradaydım ve düzgün maaşlı bir iş bulamazsam banka hesabım bir başkasını destekleyemeyecekti.

Bu yüzden bugünün büyük bir olay olduğunu söylemek çok hafif kalır.

Bu benim yeni başlangıcımdı. Hala oldukça canlı ve iyi durumda olan hayaletlerden uzakta, olmak istediğim kişi ve şey olmak.

Odaklan, Jamie! Geçmiş i ait olduğu yerde bırak ve geleceğe odaklan.

Başımı dik tuttum, bu topukların üzerinde elimden geldiğince dengede durmaya çalıştım, zarif olmayı hedefledim ama New York'un kalabalık caddelerinde ilerlerken düşmemeye razı oldum.

"Kahretsin. Dokuz buçuk oldu bile," diye tısladım kendi kendime, son on dakika içinde telefonuma yüzüncü kez dokunurken. Tüm lanet ışıkların bana karşı kırmızıya döndüğüne yemin edebilirdim.

Sonunda lanet ışık döndü ve sokakları dolduran insan bataklığı arasında arı gibi ilerlemeye devam ettim. Gelen bir e-posta dikkatimi çekti. Ruhumu ezen tüm o kendinden şüphe etme ve değersizlik düşünceleri, izne gerek kalmadan geri geldi.

Gördüğümde kalbim yerinden gibi oldu. AD Architects'ten geliyordu. Bir mülakattan hemen önce gelen bir e-postadan iyi bir haber çıkmayacağı kesindi.

Dikkatle açtım, insan okyanusları arasında hızla ilerlerken gözlerim yavaş cihaza yapışmıştı. Bir işten çıkarma ya da pozisyonun doldurulduğuna dair bir bilgi görmeyi beklerken umutlarımı aksini söylemeye zorladım.

"Sevgili Jamie, ileriye bakıyoruz.

Taş duvara benzeyen bir şeye çarpmadan önce selamlamayı güçlkle geçebildim. Çarpma o kadar şiddetliydi ki geriye savruldum ve hemen tökezleyerek yere düştüm.

Bu yarın kesinlikle acıtacak!

Kıçım yere çarpmadan hemen önce belimden güçlü bir çekişin beni yukarı kaldırdığını hissettim.

Ayaklarım yerden kesilmişti ve bedenim meşe ve taze dert kokan inanılmaz bir sıcaklık hissiyle güvende ve korunaktaydı.

Ne oluyor be?

Elim etrafımdaki kola doğru uçtu, bu mükemmel yabancıyı hayatım pahasına tuttum. Havada asılı kaldığımda güçlü kollar ve mükemmel bir takım elbisenin ince iplikleri dokunuşumun altında titreşti.

Bir anda hipnotize edici, uzun kirpikli, zümrüt yeşili bir çift göze bakıyordum. Sert bakışları bedenimi delip geçiyor ve doğrudan ruhumu görerek her türlü tutarlı düşünceyi eritiyor gibiydi.

O anı lekeleyecek ne bir göz kırpması ne de bir söz.

Doğruyu söylemek gerekirse, denesem de konuşamazdım. Beni inceliyor gibiydi, yüzünde endişesini ya da belki de kafa karışıklığını gizleyen derin bir kaş çatma vardı. Çok korkutucu ama bir o kadar da çekiciydi. Bu yabancıya sabit bakışlarının yoğunluğunda tamamen kaybolmuştum.

O gözler, belimin etrafındaki güçlü tutuş, parmak uçlarımda altındaki o güçlü kasların hissi.

Tüm bunlar mideme yerleşmeden önce omurgamdan aşağı garip bir his gönderiyordu.

O kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum.

Bu büyüün etkisiyle New York'un kalabalık sokakları boşluğa ve sessizliğe bürünmüştü.

Şaşkınlığım başladığı gibi çabucak sona erdi.

Sıkı tutuş gevşedi ve tökezleyerek ayağa kalktım. Garip bir şekilde kendimi yine orada olmak isterken buldum.

"Yürüdüğün yere dikkat et!" Alçak, tehditkâr sesi hissedilir bir kızgınlıkla patladı ve beni hazırlıksız yakaladı.

Az önceki bakışmamızdan sonra, biraz daha çekici bir şey bekliyordum. Gerginliği hissettim ve sanki düşüncelerinden sıyrılmaya çalışıyormuş gibi konuşmadan önce başını salladığını gördüğüme neredeyse emindim.

"Bağışlayın beni, Majesteleri, New York'un kralı ve hükümdarı!" Alaycılığım maskelenmemişti, sahte boyun eğişimle daha da artmıştı. "Belki de bir dahaki sefere nereye gittiğine dikkat etmelisin!" Onun sözlerine uymaya çalıştım ama nedense benimki yetersiz kaldı.

Karşılaştırma. Zalimlik konusunda benden çok daha bilgili görünüyordu.

"Dikkat et!" Hoyratça uyardı ama dikkati hızla benden öteye dağıldı. Sanki bir şey ya da birini arıyormuş gibi etrafımızı tararken boynunu büktü. Hareketini takip etmedim. Bu kaba sözler bile gözlerimde hâlâ parlayan yıldızları kırmaya yetmedi. Şimdiye kadar bu kırmızı bayrakları tanımak için akıllı olmalıydım, ama yardım edemedim ama o gözlerin bana geri dönmesini arzuladım.

"Yoksa ne olur?" Onun dikkatini çekerek meydan okudum. Hayatım boyunca bir kabadayı ile uğraşmışım ve zorladığımı biliyordum ama onda bende korku uyandırmayan bir şey vardı. Giydiği üç parçalı takım elbise, içindeki karanlık ve tehlikeli havayı bastırmak için hiçbir işe yaramıyordu.

"Şehrin bu kısmında veletlerin işi pek iyi gitmez. Tavrını düzeltmek isteyebilirsin," dedi ve bir adım öne çıkarak temel korkutma taktiklerinden en basitini uyguladı.

"Egonuzu tatmin etmediği için üzgünüm efendim. Şimdi, siz ve yüksek atınız kenara çekilmenizin bir sakıncası yoksa, gitmem gereken yerler var." Boğayı dürtüyordum. Bazen aptallığım sınır tanı mıyordu. Neyim vardı benim böyle?

"Tek kelimeyle harika! Şimdi o bitmek bilmeyen geri dönmek zorunda kalacağım," diye homurdandı ve beyaz bluzumdaki buzlu kahve lekesini, kaldırımı kirleten kâğıt bardağını işaret etti.

Gözlerim inanamayarak açıldı.

Böyle bir olamaz!

Eve dönüp üzerimi değiştirecek zamanım olmazdı. Hayatımı değiştirecek olası bir görüşmeye de bu şekilde gidemezdim.

Bakışlarım kahverengi lekeden ona doğru kayarken öfke gözlerimi yaşarttı.

"Merak etme, tatlım. En azından şimdi hepimiz kahvenin kokusunu taşralı kızdan önce senin kıyafetlerinden alıyoruz."

İçimde ne kadar küstahlık varsa, bunun bir felaket olabileceğini fark ettiğimde bedenimi terk etti.

"Her şeyi mahvettin!" Gözlerimin arkasından daha fazla yaş süzölmeye başlarken bağırdım.

Onu yolumdan iterek caddenin karşısındaki bir kafeye doğru fırladım.

"Pislik herif!" Sert kollarım ve sıkılı yumruklarım ile neredeyse yolun ortasından bağırdım. Kendini beğenmiş bir herif yüzünden bu fırsatı kaybetme ihtimaline karşı gözyaşlarımın akması için elimden geleni yapıyordum. "Tuvalet, lütfen?" Baristaya sordum, o da bana sadece solundaki bir çift siyah kapıyı işaret etti.

Banyoya koştum, o sık kafalının kıyafetlerimin her yerine yaptığı pıslığı temizleyebilmek ve yine de AD'ye zamanında yetişebilmek için dua ettim.

İnsanlar sadece dış görünüşe göre karar vermemeli. Bunu daha iki dakika önce beni çürük bir kıçtan kurtaran Yunan Tanrısı'nın çekilmez bir aptaldan başka bir şey olmadığı ortaya çıktığında öğrendim. Yine de aynı ilke, birkaç dakika içinde benim olacağım gibi gözden geçirildiğinizde geçerli değil.

İlk izlenimler uzun sürer ve sınıf, güzellik ve coşkuyu yaşayan ve soluyan bir yere büyük bir kahve lekesiyle gelmek benim avantajıma tam olarak oynamadı.

Blazer ceketimi çıkardım, ardından beyaz ipek bluzumu çıkardım ve sadece dantelli sütyenimle ayakta durarak lekeyi su ve sabunla yıkamaya başladım. Sözlüğümdeki tüm edepsiz kelimeleri mırıldanarak, muhtemelen hayatımı mahvettiği için o mükemmel yabancıya lanet okudum. Leke daha da yayıldıkça, birkaç damla gözyaşının akmasını engelleyemedim.

İşim bitmişti.

"Sanırım bu senin?" Arkamdan gelen beklenmedik, derin ve erkeksi sesle yerimden sıçradım. Ona bakmama bile gerek kalmadan bu sözlerdeki sırıışını duyabiliyordum.

Bu yabancınn önünde yarı çıplak dururken yeni bir sıcaklık ve utanç dalgası yanaklarımı kırmızının tüm tonlarına boyadı.

Telefonumu elinde tutup bana doğru uzattı, gözleri belime düştükten sonra yavaşça tekrar benimkilere dikildi.

Benim tepkim yavaş ve geç olurken o açıkta kalan tenimin her santimini inceledi. Kollarım ile göğsümü kapattım ve gözlerim onun küçük

Ceketim için bir yer. Hemen yanındaki makyaj masasının üzerinde duruyordu. Ulaşamayacağım kadar uzakta, ona çok yakındı.

"Acaba..." Sonunda onu işaret ederek sordum, gözleri ceketime kayınca yüzümü silmek için acele ettim.

"Gel de al." Bana meydan okudu. Ama hareket edemedim.

Bir daha ona bu kadar yakın durursam kendi kendimi patlatırdım. Bunun yerine ona baktım, nefes alışım çıplak göğsümün daha da fazla farkına varmamı sağladı. Bir an için ilerleyip aramızdaki mesafeyi kapatacağını düşündüm. Bir an için bunu yapmasını diledim.

"Mırıldanıyorum..."

"Kendini övme!" Boğazını temizledikten sonra homurdanarak ceketimi bana fırlattı. "Sende daha önce görmediğim bir şey yok. En iyi örnek de değil."

Masum olabilirim ama ben gözlemciyim. Sözleri hareketleriyle hiç uyuşmuyordu. Dili dudaklarında gezinmişti. Üzerlerinde parlayan ıslak tükürük izi kontrolsüz tepkisinin kanıtıydı. Yanaklarımdaki sıcaklığın güneye inip bacaklarımın arasına yerleşmesi için tek gereken buydu. Kabalığı ve küstahlığı, üzerindeki o lanet olası çekici takım elbise kadar iyi giyiyordu.

Ama o küçük yalan? Onu yakaladım.

Bunu fark ettiğimde göğsüm garip bir gurur duygusuyla doldu. Zihnimi dünyaya geri getirmek için karşı karşıya olduğum soruna geri dönmem gerekiyordu.

"Burası kadınlar tuvaleti! Biraz yalnız kalamaz mıyım?" Sözde kızgınlığım, onun amansız bakışları karşısında zayıflamıştı. Bakışlarının sıcaklığı beni ateşliyor, odaklanmamla birlikte beni rahatsız ediyordu.

"Telefonunu düşürdün." Lanet şeyi tekrar önümde oynattı. "Ama öfke nöbeti geçirmenin seni nasıl gafil avlayabileceğini anlıyorum." Telefonu elinde çevirdi ve kaşlarını çatarak inceledi. "yerde sadece geçen yüzyılın cihazlarını mı satıyorlar? Geri almak istemezsen anlarım. Onu atabilir ve size bir iyilik yapabilirim." Bu adam tamamen kibirli ve yakışıklıydı. Tüm yanlış yönleriyle çok baştan çıkarıcıydı.

"Ver şunu bana. Şimdi defol git!" Boştaki elimle telefonu çektim ve manyetik zümrütlerin üzerimdeki etkisinden kendimi koruyarak ona sırtımı döndüm.

"Bir şey değil. Bu arada, burası genel bir tuvalet, 'bayanlar ' değil."

Sesimin kötü bir taklidini yaparak benimle alay ederken

'Onun ve Onun' yazan bir tabelayı göstererek. "İyi bir hayatın olsun,

Smallville." Aynadan bana bir saniye daha baktığını gördüm, onaylamaz bir tavırla başını salladı ve sonunda nefes almama izin vererek ayrıldı. huzur içinde kızarır.

O maskeli 'iyilik' benimle alay etmek için bir bahaneden başka bir şey değildi.

Kibirli ses tonu vücudumun derinliklerinde örülmüş bir sinire çarptı, ama doğruyu söylemek gerekirse, en çok kalbimin göğsüme çarpması, midemdeki çarpıntı ve dizlerimin zayıflaması beni rahatsız ediyordu.

Neden vücudum böyle bir hıyara bu şekilde tepki veriyordu? Geri dönülmez derecede yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim. Mükemmel vücudunun her santimini saran şık ve pahalı görünümlü siyah takım elbisesine rağmen kötü çocuk-kötü adam havası vardı.

Bu adam hayatımda bir kez karşıma çıkacak fırsatı mahvetmiş olabilirdi ama ben burada ona bayılıyor ve hayaller kuruyordum. Çileden çıkarıcı ve tam bir pislikti ama yine de onda beni mıknatıs gibi çeken bir şeyler vardı.

Kibirli ve küçümseyici konuşmasıyla her şeyi mahvetti, bakışlarıyla beni küçümsemesi de aynı hızla tenime doğru ilerlemişti.

Onu ve kötü davranışlarını aklımdan çıkarmak için başımı salladım. Bu görüşmede hâlâ bir şansım olmasını istiyorsam kendimi toparlamalı ve koşmalıydım.

Ovalamak işe yaramayınca gömleksiz gitmeye karar verdim, takım elbise ceketimi üzerime geçirdim ve tüm düğmelerini ilikledim. İstedğimden daha fazla göğüs dekoltesi veriyordu ama yeterince dikkatli olursam, bu tür durumlar için uygun olandan fazlasını göstermeyecekti.

Aynaya bir kez daha bakmak için zaman yoktu. Kafeden aceleyle çıktım, topuklarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde AD'nin merkezine doğru ilerledim ve Tanrı'dan hâlâ zamanında orada olabilmeyi umuyordum.

[Savage Temptation](#)

OceanofPDF.com

Bu Yazarın Kitapları

Vahşi Baştan Çıkarma

Aldatma ile Bağlanmış

Karanlığın Onur

Tarafından

ParçalandıMeleği

Işık Meleği

Rus Hükümdarı

OceanofPDF.com

Daha fazlasını
öğrenmek ister
misiniz?

*Tüm haberleri ilk elden almak için beni favori
sosyal medya hesaplarınızdan takip edin.*

[Bülten kaydı](#) .

[Amazon Yazar Sayfası](#)

[Facebook Yazar Sayfası](#)

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

[Tiktok](#)

[Instagram](#)

[OceanofPDF.com](#)

Teşekkür

Bu asla tek bir iş değildir, bu yüzden burada bu kitap boyunca yardımcı olan tüm güzel ruhlara teşekkür ediyorum.

Bana sözlerimin (her zaman) berbat olmadığını söylerken her kelimeyi, her virgülü, her sanrıyı düzenleyen Michele'e.

Her zaman kıcıımı tokatlayacağına ve bana gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği söyleyeceğine güvenebileceğim Cristina'ya.

Beni neşelendiren ve kalan tutarsızlıkları yakalamak için uzman bir göze sahip olan Angeliese ve Matei'ye.

Meghan'a göre, yazar görüşleriniz her zaman yerinde ve son derece yararlı.

Sizler olmasaydınız ben bir hiç olurdum hanımlar, bu yüzden milyonlarca kez teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Stephanie Amaral

Merhaba. Ben Stephanie, büyük hayalperest ve kazara yazar olduğumu itiraf ediyorum. İnternetin bu köşesi büyük hayallerimin ve "kazalarımın" buluştuğu yer.

Hoş geldiniz!

2020 sonbaharı. Gidecek hiçbir yer ve yapacak çok az şey vardı. Çıldırarak üzereydim, bu yüzden hayal gücümü kullanmaya ve kendimi erkeklerin kendinden emin, tehlikeli, güçlü ve evet, muhteşem olduğu ve kadınların güçlü, vahşi, cesur ve güzel olduğu bir dünyaya götürmeye karar verdim.

Sınırlarımı zorlamanın ve kendimi meşgul etmenin bir yolu olarak başlayan şey, üzerinde "yayınla" yazan bir düğmeye tıkladığımda hiç beklemediğim bir şeye dönüştü.

Şimdi yeni bir yolculuğa çıkmaya ve çalışmalarımı bağımsız olarak yayınlamaya hazırım. Umarım kitaplarım size de bana verdiği kadar keyif (ve dürüst olmak gerekirse endişe) verebilir.

Uğradığınız ve bu yeni hayalime katıldığınız için teşekkür ederim. Umarım sizin de hayal kurmanızı sağlar.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.